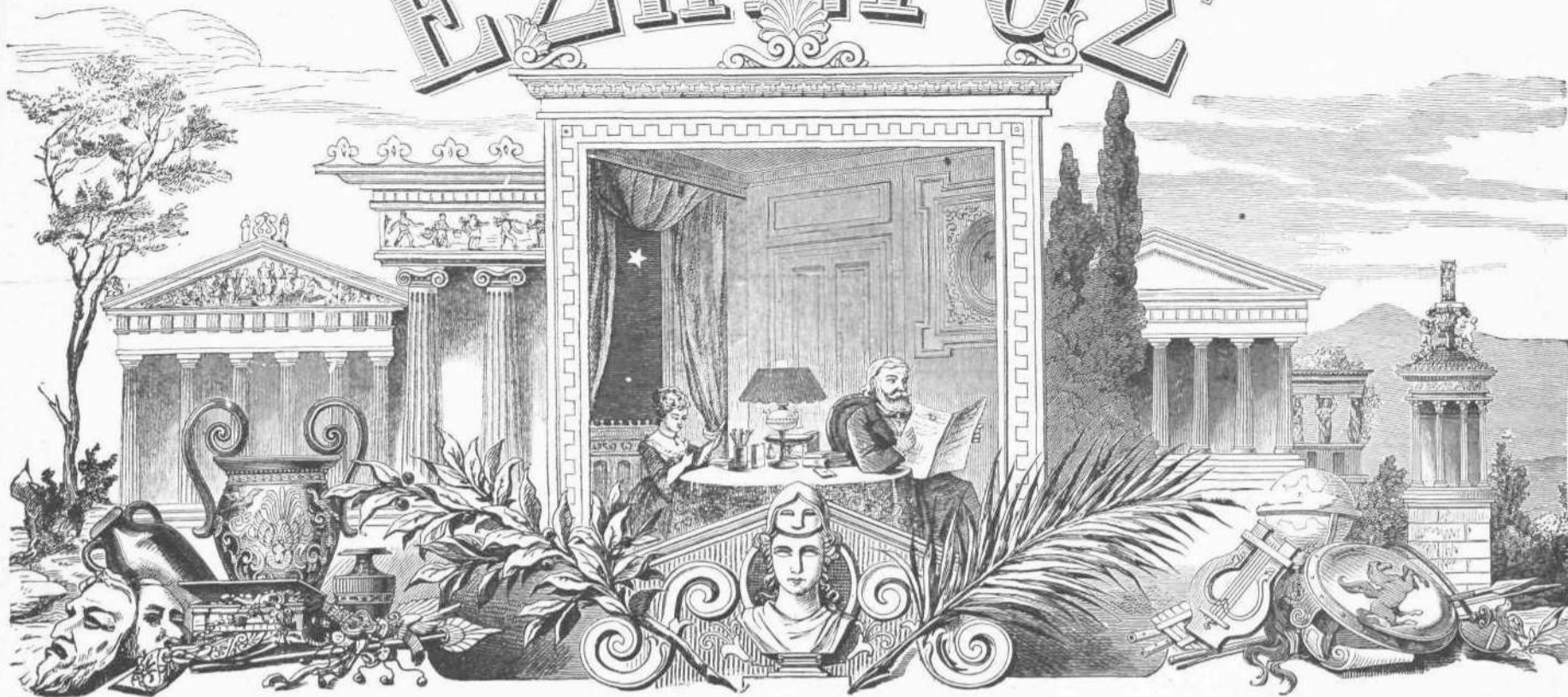

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 15 27 Μαΐου 1887

Τιμὴ ἑτησίᾳ
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 146.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

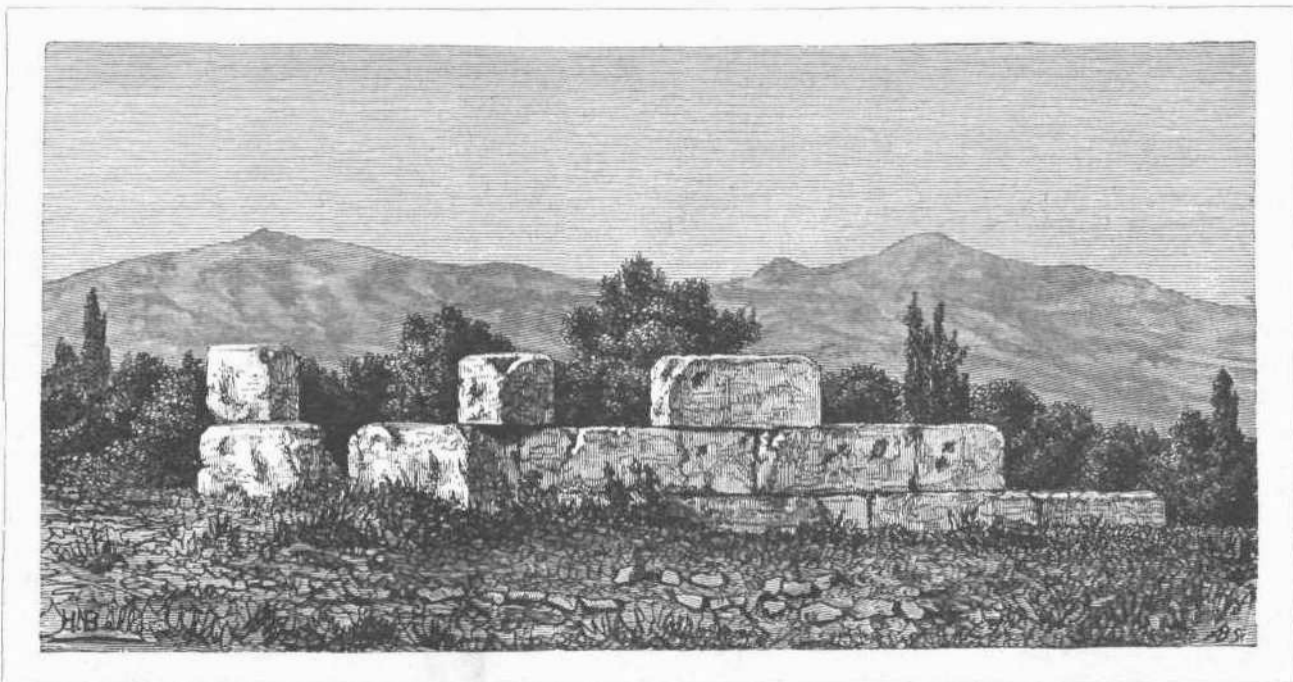
Ἐκδίδεται τῆ 1/13 καὶ 15/27 ἐκάστου μηνός.

Ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. — Ἐν ταῖς κατακόμβαις τῆς Ῥώμης. Ἡ θυγάτηρ τοῦ μάρτυρος. — Αἱ συνέπειαι ματαιοδοξίας. Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. (Συνέχεια.) — Μνημεῖον περαμοσιδῶν παρὰ τὸ Ἄργος. — Τίγρις καὶ ὄφις. — Περι

Διατητικῆς καὶ ἀγωγῆς τινα ὑπὸ Μ. Α. Βλάδου ἰατροῦ. — Νεκρολογία. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰτιήματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδιώτιον.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ μάρτυρος ἐν Σπάρτῃ. — Ὁ στρατηγὸς Boulanger πρῶτον ὑποναύτης τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας. — Μνημεῖον περαμοσιδῶν παρὰ τὸ Ἄργος. — Τὸ παλαιὸν Πανεπιστήμιον ἐν Ἀθήναις. — Τὸ ἔθνικόν Πανεπιστήμιον ἐν Ἀθήναις. — Ἐν ταῖς κατακόμβαις τῆς Ῥώμης. Ἡ θυγάτηρ τοῦ μάρτυρος. — Τίγρις καὶ ὄφις. — Τὸ φυσικὸν ἀερίοφως.

Ο ΛΕΓΟΜΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΕΝ ΣΠΑΡΤῃ.

Ο ΛΕΓΟΜΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 17.)

Ἡ Σπάρτη παρά τὰς τελευταίας οἰκίας τῆς νέας πόλεως, ἤτις, ὡς γνωστόν, κείται ἐν τῇ θέσει ἐκεῖτο καὶ ἡ ἀρχαία πόλις, σώζονται ἐρείπια ἀρχαίου μνημείου, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἀνδρείου τῆς Σπάρτης βασιλέως, τοῦ ἐν Θερμοπύλαις ἠρωϊκοῦ πεσόντος. Τὰ σωζόμενα λείψανα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου ἀνήκουσι πάντως εἰς τὴν καλλιτέραν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἐποχῆν. Αἱ διαστάσεις τοῦ οικοδομήματος τούτου δὲν φανεροῦνται αὐτὸ ὡς ἀρχαῖον ναόν· μάλλον δὲ φαίνεται Ἡρώων, μνημείον δηλ. ἀνεγερθὲν εἰς τιμὴν ἡρώος τινος. Τοῦτο ἔδοκε πιθανῶς καὶ ἀφορμῆν, εἰς τὸ νὰ καλῆται τὸ μνημεῖον τοῦτο ὁ τάφος τοῦ Λεωνίδα. Δυστυχῶς δὲ ἠκολομήθη ἡ νέα πόλις τῆς Σπάρτης πολλοὶ ἀρχαῖοι λίθοι ἀφαιρέθησαν ἀπὸ τοῦ μνημείου, ὅπως χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς νέας οἰκοδομὰς. Σήμερον τὰ σπουδαία ταῦτα ἐρείπια, θεωρούμενα ὡς ἀνήκοντα εἰς μνημείον ἱστορικόν, διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιδεδειγμένην ἀρχαίων, ὅπως ἡ περαιτέρω αὐτῶν δεξιότης καθίσταται ἀδύνατος.

Ὁ Λεωνίδας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐν ἔτει 491 πρ. Χρ. Ἄμα μαθὼν ὅτι ὁ Σέρξης μετὰ τοῦ Ἰσχυροῦ αὐτοῦ στρατοῦ ἤπειλε τὴν Ἑλλάδα, ἔσπευσε ἐν ἔτει 480 μετὰ 300 Σπαρτιατῶν καὶ 6000 ἀνδρῶν ἐπικουρικῶν στρατῶν πρὸς τὰς Θερμοπύλας, ὅπως ἀναχατῆσαι ἐνταῦθα τὴν ὀρμὴν τῆς βαρβαρικῆς πλημμύρας. Ὁ Σέρξης ἐπερίμενε τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἢ ἀπέλθωσιν οἱ Ἕλληνες· ἐλέπων ὅμως ὅτι οὗτοι δὲν ὑπεχώρουν διέταξε τὴν διὰ τῆς θίας διάβασιν τοῦ στενοῦ. Μάτην ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐποίησαν οἱ Πέρσαι ἐπανειλημμένας ἐφοδούς. Τέλος ὅμως ὀδηγηθέντες ὑπὸ Ἑλλήνων προδότην, τοῦ Ἐφιάλτου, διὰ ὀρεινῆς ἀτραποῦ κατέρωσαν νὰ περιζώσωσι τὸν μικρὸν τῆς ἀμύνης στρατόν. Ὁ Λεωνίδας ἀπολύσας τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἐπικουρικοῦ στρατοῦ ἔμεινε μετὰ τῶν 300 Σπαρτιατῶν του, μετὰ 700 Θεσπείων καὶ 400 Θηβαίων ἐν τῇ θέσει καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀντιπαραταχθῆ κατὰ τῶν Περσῶν, προκρίνας ἐνδοξὸν θάνατον αἰσχροῦς φυγῆς. Οἱ Πέρσαι τότε μάλιστα ἠδυνήθησαν νὰ ἐκδιάσωσι τὸ στενόν, ἀφ' οὗ πάντες οἱ ἀνδρεῖοι αὐτοῦ ὑπερασπισταί, ἔπεσαν μαχόμενοι, ἐγείραντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν τρόπον ἐνδοξώτερον τῆς ἐπιφανοῦς νίκης.

Ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἔπεσον ὑπὲρ πατρίδος ὁ ἦρωας βασιλεὺς, ἀνηγέρθη κατόπιν μνημεῖον, φέρων τὴν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου ποιηθεῖσαν πασιγνωστον ἐπιγραφήν. Ὁ ἦρωας, ἀγγελλοῦν Λακεδαιμονίους, ὅτι τῆδε κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοι.

Ἡ Σπάρτη παρά τὰς τελευταίας οἰκίας τῆς νέας πόλεως, ἤτις, ὡς γνωστόν, κείται ἐν τῇ θέσει ἐκεῖτο καὶ ἡ ἀρχαία πόλις, σώζονται ἐρείπια ἀρχαίου μνημείου, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἀνδρείου τῆς Σπάρτης βασιλέως, τοῦ ἐν Θερμοπύλαις ἠρωϊκοῦ πεσόντος. Τὰ σωζόμενα λείψανα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου ἀνήκουσι πάντως εἰς τὴν καλλιτέραν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἐποχῆν. Αἱ διαστάσεις τοῦ οικοδομήματος τούτου δὲν φανεροῦνται αὐτὸ ὡς ἀρχαῖον ναόν· μάλλον δὲ φαίνεται Ἡρώων, μνημείον δηλ. ἀνεγερθὲν εἰς τιμὴν ἡρώος τινος. Τοῦτο ἔδοκε πιθανῶς καὶ ἀφορμῆν, εἰς τὸ νὰ καλῆται τὸ μνημεῖον τοῦτο ὁ τάφος τοῦ Λεωνίδα. Δυστυχῶς δὲ ἠκολομήθη ἡ νέα πόλις τῆς Σπάρτης πολλοὶ ἀρχαῖοι λίθοι ἀφαιρέθησαν ἀπὸ τοῦ μνημείου, ὅπως χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς νέας οἰκοδομὰς. Σήμερον τὰ σπουδαία ταῦτα ἐρείπια, θεωρούμενα ὡς ἀνήκοντα εἰς μνημείον ἱστορικόν, διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιδεδειγμένην ἀρχαίων, ὅπως ἡ περαιτέρω αὐτῶν δεξιότης καθίσταται ἀδύνατος.

Ἡ Σπάρτη παρά τὰς τελευταίας οἰκίας τῆς νέας πόλεως, ἤτις, ὡς γνωστόν, κείται ἐν τῇ θέσει ἐκεῖτο καὶ ἡ ἀρχαία πόλις, σώζονται ἐρείπια ἀρχαίου μνημείου, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἀνδρείου τῆς Σπάρτης βασιλέως, τοῦ ἐν Θερμοπύλαις ἠρωϊκοῦ πεσόντος. Τὰ σωζόμενα λείψανα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου ἀνήκουσι πάντως εἰς τὴν καλλιτέραν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἐποχῆν. Αἱ διαστάσεις τοῦ οικοδομήματος τούτου δὲν φανεροῦνται αὐτὸ ὡς ἀρχαῖον ναόν· μάλλον δὲ φαίνεται Ἡρώων, μνημείον δηλ. ἀνεγερθὲν εἰς τιμὴν ἡρώος τινος. Τοῦτο ἔδοκε πιθανῶς καὶ ἀφορμῆν, εἰς τὸ νὰ καλῆται τὸ μνημεῖον τοῦτο ὁ τάφος τοῦ Λεωνίδα. Δυστυχῶς δὲ ἠκολομήθη ἡ νέα πόλις τῆς Σπάρτης πολλοὶ ἀρχαῖοι λίθοι ἀφαιρέθησαν ἀπὸ τοῦ μνημείου, ὅπως χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς νέας οἰκοδομὰς. Σήμερον τὰ σπουδαία ταῦτα ἐρείπια, θεωρούμενα ὡς ἀνήκοντα εἰς μνημείον ἱστορικόν, διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιδεδειγμένην ἀρχαίων, ὅπως ἡ περαιτέρω αὐτῶν δεξιότης καθίσταται ἀδύνατος.

ΓΑΙΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΣ.

Μεταφράσις Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ.

(Συνέχεια.)

ΦΑΥΣΤΟΣ καὶ ΒΑΓΝΕΡ.

Φαῦστος.

Τὸ χρυσοῦν ἔαρ, νέαν ζωὴν φέρον, ἀπῆλασε τοὺς πάγους ἐκ τῶν ποταμῶν. Εἰς τὰς κοιλάδας ἀναβάλλει ὁ δρυμῶν, κ' εἰς τὰς τραχεῖας κορυφὰς ὁ γέρον, ὁ ἀεθροβηνόμενος σὺρεται χειμῶν. Ἐκείθεν, φεγμῶν, ἀνισχύρως στέλλει τὰς παγερὰς θολίδας κατ' ὄραδας ἐπὶ τὰς χλοαζούσας πεδιάδας. Πλὴν τὸ λευκὸν ὁ ἥλιος δὲν θέλει. Τὸ πᾶν κινεῖται ἐνεργεῖον καὶ πλάττον, κ' εἰς ποικίλιαν ἐντροπῆν χρωμάτων.

Ὅπου δὲ μόλις τ' ἀνθῆ ἀναθάλλουσι, ἐσταλομένοι ἀνθρώποι προβάλλουσι. Στρέφον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πόλιν νὰ ἰδοῦν τὸ πλῆθος, τοὺς ὀμίλους τοὺς πολυοειδές. Ἐρχονται ζεσθῆν, φῶς ζητοῦντες πάντες, καὶ πλήρεις ζήλου χαίρουσιν ἅγιον ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου, οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ἀναστάντες, ἐκ στενῶν οἰκῶν, οὐρακίων σκοτεινῶν, ἐκ τῆς δουλείας ὀχληρῶν συντεχνιῶν, ἐξ ὑπερφῶν στενωπῶν, ταπεινῶν, ἐκ τοῦ ἀγίου σκότους τῶν ἐκκλησιῶν, ἐκ τῶν ὀδῶν, τῆς λάσπης, τῶν κοινοτριῶν, εἰς λάμπριν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἑορτῶν.

Κύττα! ἐκεῖ τοὺς κήπους, τὰ πεδία· πῶς χιλιάδες ἀνθρώποι συρρέουσι, καὶ εἰς τὸ βέδμα τόσα μικρὰ πλοῖα πῶς ἄνω κάτω χαρμωσοῦντες πλέουσι. Ἰδέ, τί πλῆθος εἰς τὸ τελευταῖον! Θά θυθισθῆ, νομίζεις, εἰς τὰ κύματα. Ἀκόμη κ' εἰς τὰς κλισίας τῶν ὀρέων λαμpra, ποικίλα στίλβουσι ἐνδύματα. Τί εὐθυμία τοῦ λαοῦ καὶ τί φωνή! Ἀνοίγουν τώρα δι' αὐτοὺς οἱ οὐρανοί. Ἰδέ χοροὺς, ἰδέ χεράν μεγάλην. Ἀναθίω! ἀνθρώπων εἰμὶ πάλιν.

Βάγνερ.

Τιμὴ μου εἶναι, σοφολογιώτατε, καὶ ὄφελος, μαζὶ σας νὰ περιπατῶ. Πλὴν μ' εἶν' αἱ πανηγύρεις ὀχληρόταται, ὅπου χονδρὸς ἀνθρώπου μόνον ἀπαντᾷ. Αἱ λύραι των, αἱ τυμπανοκρουσῖαι καὶ οἱ αὐλοὶ των μὲ παραχαλίζουν. Ὡσὼν δαιμονιώντες ξεφανίζουσι. Ἄσματα εἶναι, λέγουσι, εὐθυμίαι!

ΧΩΡΙΚΟΙ ὑπὸ πλάτανον. Χορεύουσι καὶ τραγουδοῦσι.

Ἔσοκός πηγαίν' εἰς τὸ χορὸν· φόρεμα ἔχει ἐορτερὸν καὶ κόκκινον ζωνάρι. Σურτός, στρωτός ἐδῶ κ' ἐκεῖ· καὶ ταῖς χορδαῖς οἱ μουσικοὶ — Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί, Τραλά, τραλάλα, Μάρω — κτυποῦν μὲ τὸ δοῦάρι.

Ἔμι' ἀκόρη θλίπει γαλανή, γελᾷ, τῇ μέσῃ του κουνεῖ μὲ μάτι ἀναμμένο. Μὲ τὸν ἀγκῶνα τὴν κτυπᾷ, κ' ἐκεῖνη λέγει: Ἰά, πά, πά, — Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί,

τραλά, τραλάλα, Μάρω — τὸ κακομαθημένο!

Παντοῦ χαρὰ, παντοῦ χοροί. Αὐτοῦ τὴν λύρα του βαρεῖ, καὶ τοὺς αὐλοὺς οἱ ἄλλοι. Γοργά, μεγάλη θύματα, πηρήματα, κουντήματα — Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί, Τραλά, τραλάλα, Μάρω, — καὶ ταραχὴ μεγάλη!

Ἄς λείψουν ἡ γλοκαῖς ματιαῖς, ποῖος δὲν γνωρίζει ταῖς φευταῖς ποὺ λέν τὰ παληκάρια; Κ' ἐκεῖνος τὴν κρυφομολεῖ. Ἦτον βιοκί, ἦτον φιλή — Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί, Τραλά, τραλάλα, Μάρω — π' ἀκούσθῃς τὰ πρηνάρια;

Γέρον χωρικός. Διδάσκαλε, μεγάλ' ἡ ἀγαθότης σας νὰ ἔλθετε, νὰ μὰς καταδεχθῆτε καὶ τὴν ὀχλοβόην μας ν' ἀνεχθῆτε, νὰ μὰς τιμῆσ' ἡ σοφολογιότης σας. Τὴν πλώσκαν μου δεχθῆτε. Καλὸν οἶνον εἶναι γεμάτη. Δροσιθεῖς πίνουσι, καὶ θσοὺς κόμβους περιέχει, ἔτη εἰς τὴν ζωὴν σας τόσα νὰ προσθήτε.

Φαῦστος.

Εὐχαριστῶ σας. Πῶς εἰς ὑγεῖαν καὶ εἰς τὴν διαρκῆ σας εὐτυχίαν.

(λαὸς συνέρχεται περὶ του.)

Ὁ γέρον χωρικός. Καλῶς, καλῶς ὠρίσατε! Εὐγνωμονοῦμεν ἐκ ψυχῆς. Καλὸς μὰς ἦθε πάντοτε καὶ εἰς ἡμέρας δυστυχεῖς. Πῶς ὀλοὶ ζῶμεν σήμερον εἰν' ἔργον τοῦ πατρὸς σας· κατέβαλε τὴν λοιμικὴν, ζωὴν πολλῶν μας σώσας. Ἦθε μικρὸς, πλὴν ἤρξατο εἰς τὰ νοσοκομεία. Πολλοὶ ἐξήχροντο νεκροί· οὐκ εἶναι πάντες ἐν ὑγείᾳ.

Τὸν βοήθοντα τὰ νοσοῦντα πλῆθη ὁ βοθρός ὁ ἄνω ἐδοῦθε.

Πάντες.

Εἰς τὴν ὑγεῖαν τοῦ καλοῦ προστάτου! Ν' ἀκολουθῆ τὰ ἔργα τὰ καλά του!

Φαῦστος.

Ἰποταγὴν τῷ Ἄνω καὶ ἐσπεύθειαν, ὅστις διδάσκει, χορηγεῖ βοήθειαν.

(Μακρινεῖται μετὰ τοῦ Βάγνερ.)

Βάγνερ.

Μεγάτιμος, πῶς νὰ κομπάζης πρέπει, δταν τοσοῦτον ἐπαινεῖσαι ὑπ' αὐτῶν. Πόσον δὲν χαίρει ἂν τοιοῦτον ὀρέπη καρπὸν εὐγνωμοσύνης ὁ εὐεργετῶν! Εἰς τὰ παιδία σὲ δεικνύουσι οἱ γονεῖς· ὁ αὐλὸς παῖδι καὶ τὸ ἄσμα τῆς φωνῆς· σὺρονται πάντες εἰς τὰ δύο πλάγια, ἐν φ' οἱ πῖλοι αἰροῦνται ὅπου φανῆς· κ' ἐμπρὸς σου πίπτουσι μικροὺ δειν πολλοὺ πρηνεῖς, προσκυνοῦν ὅπως ἂν περνώσῃς τ' Ἄγια.

Φαῦστος.

Ἄς ἀναθῶμεν ὅπου εἶν' ὁ δρόχος, νὰ εὐρωμεν ὀλίγην ἡσυχίαν.

Ἄλλοι ἐκεῖ μονάζουσι, ἀταράχως εἰς προσευχὴν ἠσκούμεν καὶ νηστειᾶν. Ἐλπίδος πλήρης, εἰς τὴν πίστιν στερεός, μετὰ θαυμάσιον ἔπαινον, μετὰ στεναγμῶν νὰ εὐδοκῆσθῃ ἔπινοῦσιν ὁ Θεός· νὰ ἐξαλειφῇ τὸν ὀλεθρῶν λοιμὸν. Μὰς ἐπαينوῦσιν. Ὡς τῆς εἰρωνείας! Πόσον ὀλίγον ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἀξίζουσι τοιαύτας εὐφημίας, εἰς τὸ θυθῶν τὸ κρύπτω τῆς καρδίας. Ἐκ τῶν τιμῶν ὁ πατήρ ἀνθρώπων ἀλλ' ἀφανῶν, τὴν φύσιν ἀνοιδεῖται εἰλικρινῶς, οὐχὶ πλὴν ὡς τὰ στίφη τῶν διδασκάλων κατ' ἄλλοιον τρόπον. Μετὰ τινοὺ ἐκ τῶν μεμνημένων ἐκλείπει εἰς μέλαν μαγερεῖον, καὶ συνταγῶν ἐργατῆς παρεῖναι, εἰς μίσεις ἠσχολεῖται ἐναντίων. Ἐκεῖ ἐρυθρὸς λέων εἰς θερμὸν νερὸν*) μετὰ τοῦ κρῖνου συναζούγουντο ἔρῶν, κ' αἱ φλόγες ἠνωμένοι, ἐκ νυμφῶνος εἰς ἄλλον τοὺς μετῆγον ἐπιπόνως· κ' ἐκεῖ μετὰ ποικίλης ἐλαμπρῆς στολῆς εἰς τὴν φιάλην ἡ ὠραία βασίλισ.

Τὸ φάρμακον ἰδοῦ το. Ἀποθνήσκουσι οἱ ἀσθενεῖς. Τίς οἶδε πόσοι μνήσκουσι; Διὰ τῶν ὀλεθρῶν τούτων του ζωμῶν ἐδλάφμεν τὴν χώραν ὑπὲρ τὸν λοιμὸν. Ὡ! εἰς χιλίους, κ' εἰς χιλίους πάλιν θανατηφόρον ἔδοκα φιάλην. Ἀπέθανον! Ἐγὼ δὲ μένω πνέων, ν' ἀκούω τοὺς ἐπαίνους τῶν φρονέων!

Φαῦστος.

Καὶ τοῦτο λοιπὸν τόσον σὰς δυσχερεστεῖ; Ὁ ἀνθρώπος τί ἄλλο ἄρα χρωστέτ, ὅσον ἂν εἶναι εὐνοειδῆτος, χρηστός; Ὁ εὐδαίμων, τοῦτο καὶ ν' ἀσκή πιστῶς. Νέος, τὰς γνώμας τίμα τοῦ πατρὸς σου· τὴν ἐπιστήμη δ' ἂν καὶ σὺ πλουτίσῃς, θά σὲ τιμᾷ ὁμοίως ὁ υἱὸς σου, κ' εἰς νέα ὕψη θ' ἀναθῆ ἐπίσης.

Βάγνερ.

Εὐδαίμων ὁ ἐλλίπων ὅτι, πλέων, ἐκ τοῦ πελάγους θά σωθῆ τῶν ἀπατῶν. Ἄλλ' ἀγνωστοῦν δὲ, τι ἀναγκαῖον, γνωρίζουσι δὲ μόνον ὅτι, περιττόν. Ἀρκεῖ πλὴν. Μὴ τοιαῦται ἀκέφειες ζοφραῖ ταρατῶσιν τὴν καλλονὴν τῆς ὥρας. Ἰδὲ τὰς στέγας. Εἰς τὴν δούσαν φλογεραὶ διὰ τῆς χλοσοφόρου στίλβουσι χώρας. Δὲ ἡ ἡμέρα, καὶ πρὸς ἄλλα μέρη ὁ ἥλιος χωρεῖ ζωὴν νὰ φέρῃ. Ὡ! διατὶ πτερά, πτερά δὲν ἔχω, εἰς τὸ κενὸν κατόπιν του νὰ τρέχω, νὰ θλίπω κάτω ἐν ἐσπερινῇ σιγῇ κ' ἐν ἡμερίᾳ ν' ἀναπαύηται ἡ γῆ, ὡς φλόξ ἐκάστη κορυφῆ νὰ καίῃ, ὁ ῥόαξ ἀργυρόχρυσος νὰ ῥέῃ! Τὴν θείαν πτῆσιν δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ τὸ τραγὸν ὄρος μετὰ τῶν κρημνῶν του. Τ' ὄμμα μου ἐκπληκτὸν ἀναγνωρίζει τοὺς θερμοὺς κόλπους, τὰς ἀκτὰς τοῦ πόντου.

Φαῦστος.

Ἄλλ' ἦδη δὲ ὁ φαστὴρ τοῦ κόσμου, κ' εἰς τὴν καρδίαν νέαν ὀρμὴν ἔχω· τὸ θεῖον φῶς του νὰ ῥοφέσω τρέχω. Ὅπισω νύξ, ἡμέρα εἶν' ἐμπρὸς μου· θάλασσα κάτω, οὐρανὸς δὲ περὶ. Τί ὄναρ! Ἰδοῦ, δὴ κατ' ὀλίγον.

*) Κατὰ τοὺς ἀληθινὰς τοῦ μεσαιῶνος, πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει εἶχον αἰσθῆσιν καὶ διηροῦντο κατὰ γένη· ἐκ τῶν χρωμάτων δ' ἔρρον τὴν τὸ ἐρυθρὸν, θηλοὺ δὲ τὸ λευκόν. Δὲ ἔιν δ' τὴν τὸ κιννάβαρι καὶ κρῖνον τοῦ Παρακελαίου ἐλέγτο τὸ ἀντιπῶνον. Βασίλις δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον τῆς χημικῆς σκευασίας.

πλὴν μετ' αὐτῶν τοῦ νοῦς πτερόγων δὲν συμπετᾷ τοῦ σώματος ἢ πτέρου. Ἄλλ' εἶν' ἡ φύσις τῆς καρδίας, νὰ ὀρῆ, νὰ αἰρήται, ὁσάκις ὁ κορυθαλῶς εἰς τοὺς ἀέρας περουργῶν ὑψηλῶς ἐξ ἀφανῶς τὰ μέλη πέμπτει τὰ γοργά, δταν ἐπὶ φαράγγων καὶ κρημνῶν, πτερά ὁ αἰετὸς τανύη πηχιαῖα, καὶ λίμνας καὶ πεδία γερανῶς περᾷ εἰς κλίματα, ἀερόπορος, νέα.

Βάγνερ.

Κ' ἐγὼ πολλάκις εἶχον φαντασίας τοιαύτας, ἀλλ' οὐχὶ κ' ἐπιθυμίας. Δασῶν, πεδίων μοὶ ἄρκει ὁ κόρος. Δὲν ἀποβλέπω εἰς πτερά στρουθίων. Πῶς ἐντροπῆ ὁ νοῦς μου διαφόρος, ὅπου ἐγκύπτει εἰς σπουδὴν διεθλίω! Αἱ νύκτες τοῦ χειμῶνος τί ἡδονικαὶ! Μακάρων ποῖα ἀπολαύσεις ψυχικαὶ! Καὶ μάλιστα! ἂν ἀνοίξῃς καὶ περιγυμνήσῃς, ἐμπρὸς σου ἔχεις ἀνοιχτὸν τὸν οὐρανόν.

Φαῦστος.

Μία ἐντὸς σου ἐνοπάρχει τάσις· μὴ καὶ τὴν ἄλλην νὰ γνωρίσῃς φθάσι. Ἄλλ' ἐν ἐμοὶ δύο ψυχὰι οἰκοῦσι, κ' εἶν' ἐν ἀπαύστῃ χωρισμοῦ συγκρούσει. Ἡ μὲν τοῦ κόσμου ἔσται διὰ πολλῶν ὄργανων, κ' ἔρωτος δεσμῶν συντόνων· ἡ δ' αἰωρατῆ ὑπὲρ τὸν τῆς γῆς πλὴν εἰς δώματα οὐρανια προγίνουσι.

Φαῦστος.

Ἄν, πνεύματα, ὑπάρχειτ' ἐν ἀέρι, πλανώμενα ἐν μέσῃ γῆς καὶ οὐρανῶν, ἐν ἅς κατέβη κ' εἰς ἐμὲ, κ' εἰς φασεῖν, νέον, ποικίλον θιον ἅς με φέρῃ. Ναι, ἂν ὑπάρχῃ μαγικὸς μανθῶς νὰ μ' ἀπαγάγῃ εἰς ἄλλας, ἔθανας σφαίρας, ὡ! ἀντ' αὐτοῦ στολὰς τὰς θαυρατέρας θά ἔοιδον, χαλιμῶδας βασίλειας.

Βάγνερ.

Μὴ, μὴ τὰς φάλαγγας ἐπικαλεῖσθαι τῶν φαντασματῶν τῶν ὀμυλοθιῶν. Πάντοτε, πάντοθεν ἐπιφανεῖσαι κινδύνων ἄγγελ' ἦσαν ἀπαίσίω. Ὅσείας γλώσσας καὶ ὀδύνας θέλλ' ἔχουσι, δταν ἐξορμῶσιν ἐκ θορᾶ· ἐθραῖνουσι, ἂν ἡ αὐγὴ τὰς στέλλη, τὸ πᾶν, κ' οἱ πνευμένους σου εἶν' αὐτῶν θορά· ἀνίσως δὲ ὀρμῶντ' ἐκ μεσημβρίας, τὴν κεφαλὴν σου φλέγουσι καὶ καιοῦσιν. Ἡ δούσι ἂν τὰς πέμπη, ὀρόσον πνεοῦσιν, ὡς ποὺ νὰ πνίζουσι σὲ, ἀγρούς, φωταῖας. Ἄκουσον, χαίρεκάκος ἀμιλλόμενα, καὶ ὑπακούουσι, ὅπως ἀπατῶσι. Θεόπεμπτοι ζητοῦσι νὰ φανῶσι, μετὰ φωνῆς ἀγγελικῆς ψευδοῦμενα. Ἄλλ' ἄγμεν. Νυκτόνα. Εἶν' ἐξώρας. Ἐδρόσιον. Ὁμύχλη καταθαίνει. Φίλος ὁ οἶκος εἰς νυκτίας ὄρας. Τί ἴστασαι; Τί θλίπει; Τί συμβαίνει; Τὰ θλίμματά σου ἐκπληθύνῃ δηλοῦν αὐτά.

Φαῦστος.

Ἰδὲ· ὁ μαῦρος σκύλος τρέχ' εἰς τὰ σπαρτά. *) Βάγνερ. Ναι, πρὸ πολλοῦ τὸν εἶδα. Αἶ, τί τὸ θεινόν; Φαῦστος. Αὐτὸ τὸ ζῶν τί θαρραῖς νὰ εἶναι, τί;

Βάγνερ.

Τί ἄλλο; Σκύλος· καὶ κατ' ἔθος τῶν κυνῶν τρέχει, τὰ ἴχνη τοῦ αὐθέντου του ζητεῖ.

*) Κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, εἰς τὴν φαίνεται ὅτι ἐπίστευε καὶ ὁ Μελάγχθων, τὸν Φαῦστον συνώδευεν ὁ διάβολος ὑπὸ μορφήν κυνός.

Φαῦστος. Παρατηρεῖτε πῶς τρέχει ἐλικουσιῶς, περὶ τῆς ἡμῶν τοὺς κύκλους τοὺς μικρῶνων; Καὶ ἀπατῶμαι, ἢ ἴχνην πυρίνων κατόπιν του δεικνύει φῶτα ἢ ὁδός;

Βάγνερ.

Τὸν σκύλον θλίπω καὶ κινήσεις σκυλικῆς. Εἶναι θεθαίως ὀπτικὴ ἀπάτη.

Φαῦστος.

Νομίζω, πονηρῶς μὰς περιφράττει, νὰ μὰς ἐγκλείσῃ εἰς πλεκτάνας μαγικῆς.

Βάγνερ.

Δειλῶς προσέρπει εἰς ἡμᾶς καὶ τρέμων, ὅτι τῷ εἴμαθ' ἄγνωστοι καὶ ἔνοι.

Φαῦστος.

Ἰδοῦ τον, πλησιάζει, μὰς προσοαίνει.

Βάγνερ.

καταπεσοῦσαν καὶ μὲ παρακινῶσαι νὰ ἀπέλθω ἐντεῦθεν, ὅπως ἀποκτίσω νέον προστατήν. Τώρα θεοῦ δὲν ἔστι νὰ ἀναχωρήσῃς καὶ θ' ἀποδείξῃς ἡμῖν ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ περσικοῦ χρυσοῦ ἡ ἐξουσία δὲν καταρρεῖ.

— Ὅχι, ὄχι, Ἀνακρέων· τὸ ἀπεφάσιον. Οἱ θεοὶ μ' ἐπροσέτασαν πολλὰς καὶ ῥῆθι, ὅτε πρόκειται νὰ ἐκτείνω τὴν ἀρχήν μου, δὲν θέλω προκαλέσει τὸν ἔλεόν μου. Μοὶ ἀπέστειλαν τὸν ἄριστον τῶν αἰώνων. Ἡ ἐξουσία μου θὰ κατέπιπτεν, ἐὰν ἡ ἀνέλιπτος τοῦ Πέρσου σατράπου πρότασις δὲν ἦθελε μὲ ἐνισχύσει. Εἶμαι ὅσοι τὴν προστασίαν τὸν θεῶν καὶ ἐπὶ ταύτης βασίζομενος ἀναχωρῶ, Χαῖρε, Εἰρήνη! χαῖρε, τέκνον μου! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανέρχομαι.

Καὶ ἠσπάζθη τὸ μέτωπον τῆς τεθλιμμένης θυγατρὸς του καὶ ἐξῆλθεν ὅπως παρασκευάζῃ τὰ τοῦ πλοῦ. Ὁ δὲ Ἀνακρέων ὑπεσχέθη τῷ Ἀθηναίῳ ἀπεσταλμένῳ νὰ τῷ δώσῃ ἀπάντησιν τὴν ἐπιούσαν, καὶ παρηκολούθησε τὸν ἡγεμόνα, μεθ' οὗ κατέβηε πρὸς τὸν λιμένα. Τὸ πλοῖον μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἀκολουθίαν ἦτο ῥῆθι ἐτοιμον, ὁ δὲ Πολυκράτης ἐπέβη μετὰ τοῦ Μαιανδρίου καὶ τοῦ Δημοκίδου ἐστέρου πλοίου ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἀμφότερα τὰ πλοῖα ἐξῆλθον τοῦ λιμένος. Πρὸ μιᾶς ὥρας μικρότερον πλοῖον εἶχε προποσταλῆ, ὅπως ἀναγγείλῃ τῷ ἐν Ἐφέσῳ Πέρσῳ τοποτηρητῇ τὴν ἔλευσιν τοῦ Πολυκράτους. Ἀπὸ τοῦ δώματος τῶν ἀνακτόρων ἤκουσθη πένθιμος κραυγὴ, ἣν οἱ πεφοβισμένοι ὀπαδοὶ τοῦ ἡγεμόνος ἐξέλαβον ὡς κακὸν αἰώνιον.

Ὁ Ἀνακρέων, ἀποχαιρετίζων τὸν Πολυκράτη, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ὠδηγήθη παρὰ τῆς τροφῆς τῆς Εἰρήνης εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἐνθα εὖρε τὴν κόρην κλαίουσαν καὶ ὀδυρομένην. Ὁ Ἀνακρέων ἐξήγησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν κόρην, ἀλλ' αὕτη ἐπανειλημμένως ἔλεγεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανίθῃ πλέον τὸν πατέρα της.

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, κόρη μου, τῆ εἶπεν ὁ ποιητής· σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σοὶ εἶμαι προστατής καὶ βοηθός. Σὺ θμως πρέπει νὰ μοὶ ὀρκισθῆς, ὅτι ἂν συμβῇ ἀπευκατόν τι εἰς τὸν πατέρα σου θέλεις ἀναχωρήσει μετ' ἐμοῦ εἰς Ἀθήνας, διότι ἐν Σάμῳ θὰ ἐκραγῇ ἐμφύλιος πόλεμος περὶ τῆς ἀρχῆς. Μοὶ ὑπόσχεσαι τοῦτο, Εἰρήνη;

— Ὁ Ἀνακρέων ὁ πατήρ μου ἀπήλθε· δὲν θὰ τὸν ἐπανίθῃ πλέον!

Καὶ πεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τῆ ὀρκισθῆ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ. Μετὰ τοῦτο ἀνῆλθον ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ εἶδον τὰ δύο σαμακὰ πλοῖα γενόμενα ἄφρατα ἐν τῷ ὀρίζοντι. Ἐπὶ πολλὸ ἴσταντο ἐκεῖ θεθοιμένοι εἰς τὰς σκέψεις των· τέλος αἱ φλογεραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες τοὺς ἠνάγκασαν νὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ δωμάτια. Ἐν τῷ ὄρωσθῳ ἄλλοι τῶν ἀνακτόρων ὁ Ἀνακρέων κατώρθωσε νὰ κατευνάσῃ τὴν μεγάλην τῆς Εἰρήνης παραχρῆν ἀπαγγέλλων αὐτῇ μικρὰ θακχικὰ ἄσματα καὶ τὸ νέον σατιρικὸν ποίημα περὶ Εὐρυπύλης καὶ Ἀρτέμους, τὸ ὅποιον πρὸ μικροῦ εἶχε τελειώσει. Ἡ Εἰρήνη οὐδέποτε ἐπίστευεν ὅτι ὁ εὐτράπελος ποιητὴς τοσαύτην ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ σατιρικὴν ἱκανότητα. Καὶ οὕτω παρήλθον αἱ ὥραι ἐν τερπνῇ συναναστροφῇ, μέχρις οὗ τὰ καθήκοντα τοῦ οἴκου ἠνάγκασαν τὴν ἡγεμονοπίδα ν' ἀναζητήσῃ τὰ δωμάτια τῆς.

Στ'.

Τὰ δύο σαμακὰ πλοῖα εἶχον διέλθει τὴν στενήν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος τῆς Ἐφέσου καὶ ἔρριψαν τὴν ἀγκυραν πρὸ τοῦ προακῶνος τῆς

πλουσιωτέρας πόλεως τῆς ἀσιατικῆς ἡπείρου. Ὁ τοποτηρητὴς τῆς Ἐφέσου περιέμενεν ἐπὶ κεφαλῆς τριακοσίων ἱππέων παρὰ τὸν λιμένα, ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς προσερχομένους ξένους ἐν ὀνόματι τοῦ σατράπου καὶ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς Μαγνησίαν. Διὰ τὸν Πολυκράτη, διὰ τοὺς ὀπαδοὺς καὶ τοὺς τριάντονα πάντες στρατιώτας τοῦ ἦσαν ἐτοιμοὶ ἱπποὶ, ὅπως ἡ ἀναχώρησις μὴ ἀναβληθῇ. Οἱ δοῦλοι ἔμειναν ἐν Ἐφέσῳ, διότι, ὡς εἶπεν ὁ τοποτηρητὴς, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ὀροῖτου ἱκανοὶ ἦσαν οἱ ὑπεροπότεροι δοῦλοι. Πρὶν δὲ ἡ συνοδεία τεθῇ εἰς κίνησιν ἀπεστάλη ἀγγελιαφόρος εἰς Μαγνησίαν, ἵνα ἀναγγείλῃ τῷ Ὀροῖτῃ τὴν ἔλευσιν τῶν ξένων.

Ὁ Πολυκράτης προηγεῖτο καὶ παρ' αὐτῷ ἱππευεν ὁ τοποτηρητὴς, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Σαμίου, ὡς μὴ ὀμιλῶν τὴν ἑλληνικὴν· εἶποντο ὁ Μαιάνδριος καὶ ὁ Δημοκίδης, συνοδευόμενοι ἀμφοτέρω ὑπὸ Πέρσου ἀξιωματικοῦ. Ἐκλείον τὴν συνοδείαν ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τοῦ Σαμίου ἡγεμόνος καὶ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς. Τέσσαρας ὄλας ὥρας διήρκεσεν ἡ ὀδοπορία, ὅτε ἐπὶ τῆς θορείου ὄχθης τοῦ Μαιανδρίου ἐνεφανίσθη ἡ πόλις Μαγνησία μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ σατράπου ἐν μέσῳ πυκνῆς φυτείας κειμένον.

Μετ' ὀλίγων νέφος κονιορτοῦ ὑψούμενον εἰς τὴν περὶ ἄνα ἠγγεῖλαιεν ὅτι ἐτέρα συνοδεία ἱππέων προσήρχετο εἰς προῦπάντησιν. Ἡ συνοδεία αὕτη ἐστάθη εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ ἀπὸ τοῦ ὄρους κατερχομένη ὁδὸς συνηγνᾶτο πρὸς τὴν μεγάλην τῆς Ἐφέσου λεωφόρον εἰς τὰ πρόθυρα ἀκριβῶς τῆς πόλεως Μαγνησίας.

Μετ' οὗ πολλοὶ οἱ προσερχόμενοι ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἔκειτο κάτωθεν λόφου, ἐφ' οὗ ἦτο ἐστημένος μέγας σταυρός. Ἰσταντο ἐκεῖ ὁ Ὀροῖτης μετὰ τοῦ Συλοσῶντος καὶ Μιτροβάτου καὶ τινῶν ὀπαδῶν. Ὁ Πολυκράτης ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν ἀδελφόν του Συλοσῶντα, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκρύψῃ εἰρωνικὸν μειδιᾶμα. Εἶτα ὁ σατράπης ἀριπεύσεως ἐχαιρέτισε τὸν Πολυκράτη καὶ παρεκάλεσεν αὐτόν τε καὶ τοὺς συνοδοιπόρους του ν' ἀριπεύσωσιν. Οἱ Πέρσαι ἱππεῖς κατέβησαν τῶν ἱππῶν, μεθ' οὗ καὶ οἱ Σάμιοι στρατιῶται τῆ διαταγῇ τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτῶν ἔπραξαν τὸ αὐτό.

Ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ προσφωνήσις καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ὀροῖτου πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχον συρρεύσει ἐκ τῆς πόλεως, οἷτινες περικυκλῶντες τοὺς στρατιώτας ἐζήτησαν νὰ παραστώσι μέρτυρες τῆς οὐκότητος ταύτης. Ἐν τῷ πυκνῷ πλήθει τῶν θεατῶν γυνὴ κεκαλυμμένη διὰ πέπλου ἐπλησίασεν Ἑλληνα ἰσάμενον ὀλίγον ἀπωτέρω, τῆ ἐνεργείας κρυφίως φύλλον χάρτου καὶ τῆ εἶπεν ἐν ῥῆθι.

— Ἰππευσε ἀμέσως, σπεῦσον εἰς Ἐφεσον καὶ ὁδὸς τοῦτο τῇ Εἰρήνῃ, τῇ θυγατρὶ τοῦ Πολυκράτους.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμήν ἤκουσθη δῆς συριγμός, ὃν διεδέχθη γενικὴ παραχρῆ καὶ σύγχυσις. Ἐν ᾧ Πέρσαι τινὲς ἐπέτιθεντο διὰ γυμνῶν ἐνφῶν κατὰ τοῦ Πολυκράτους, ἔτεροι στρατιῶται τοῦ σατράπου περιεκύκλωσαν τοὺς Ἑλληνας στρατιώτας καὶ τοὺς ἀφώπλισαν. Εἰς μόνος τούτων, ὁ λαβῶν τὸ γράμμα, κατώρθωσε νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ διαφύγῃ ἀκαταδίωκτος. Ὁ Μαιάνδριος ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ ἀδελφῆς καὶ ψυχρῆς τῶν συμβαινόντων θεατῆς.

Ὁ Πολυκράτης ἔπεσε χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν καὶ ἔκειτο αἱματόφυρτος κατὰ γῆς, τυπόμενος καὶ τραυματιζόμενος ὑπὸ τῶν φονέων του.

— Αἶ, Μητροβάτα, εἶπεν ὁ Ὀροῖτης μειδιῶν πρὸς τὸν φίλον του, εἶσαι εὐχαριστήμενος μὲ τὸ κατώρθωμά μου; Ἐννοεῖς τώρα διὰ τίνας

ἀπλοῦ τρόπου δύναται τις ν' ἀπαλλαγῇ ἐπικυδύου ἐχθροῦ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν;

Ὁ Μητροβάτης ἴσταντο ἐμβρόντητος· αἰσπῶν καὶ ἀπομάσσαν δάκρυ ἐπέβη τοῦ ἵππου του καὶ ἀπήλθεν ἄνευ ἀποχαριτευσμοῦ καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένον.

Ὁ Συλοσῶν ἴσταντο παρὰ τὸν αἱματοφύρτον ἀδελφόν του καὶ τῆ ἔλεγε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας.

— Κορέσθητι ῥῆθι αἵματος, ἀκόρεστε· ἔχεις τώρα αἶμα ὅσον οὐδέποτε εἶδες ἐν τῇ θίῃ!

Καὶ ἐλάττισε τὸν κατακείμενον. Δύο ὀπλίται δέσαντες τὸν ἡμιβανῆ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ διὰ σχοινοῦ καὶ ὤραντες αὐτὸν πρὸς τὸν ἐξελθόντα σταυρὸν τὸν ἀνῆρτησαν ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ Πολυκράτης εἶχεν ῥῆθι ἀποθάνει. Ἀπὸ τῆς ἀγχόνης ταύτης ἐκρέματο ὁ νεκρὸς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας χρησιμεύων ὡς τροφῆς εἰς τοὺς γύπας καὶ τὰ ὄρνεα. . .

Τὸ ὄνειρον τῆς Εἰρήνης ἐπραγματοποιήθη. Τοῦ Διὸς ἡ βροχὴ ἔπεσον ἐπὶ τὸ νεκρὸ πατήρ της καὶ αἱ αἰτίνας τοῦ ἡλίου τὸν ἐσπόγγισαν.

Μόλις εἶχε τελειώσει ἡ ἀγρία αὕτη σκηνή, ὅτε ἱππεὺς τρέχων ἀπὸ βυθίου κεκονιαμένος ἦλθε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἴσταντο ὁ Ὀροῖτης καὶ τῆ ἐνεχείρισε γράμμα.

— Οἴμοι! ἐκράυθασεν ὁ σατράπης ἀναγνὼς τὸ γράμμα, ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἀπέθανε μεταβαίνων εἰς Ἐκβάτανα ἐκ πληγῆς, ἣν τῆ ἐπήνεγκε τὸ ἴδιον αὐτοῦ ξίφος, καὶ ὁ δόλιος ἄρπαξ κατέλαβε τὰς ἡνάς τοῦ κράτους. Οὕτω μοὶ ἐκφεύγει ἡ ἀμοιβή, ἐφ' ἧς ἐστήριζον τὰς ἐλπίδας μου ὄλας.

Ὁ Συλοσῶν πλησίνας τὸν σατράπην τῆ εἶπεν.

— Ἐπιτρέπει, Ὀροῖτα, νὰ μεταβῶ εἰς Ἐφεσον, ὅπως καταλάβω τὴν ἐν Σάμῳ ἀρχήν;

— Τί λέγεις; ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ σατράπης. Τί ζητεῖς ἐν Σάμῳ οὐ; Τὴν ἀρχὴν τῆς Σάμου ὑποσχέθη εἰς ἄλλον, ὅστις διὰ τῶν πρὸς τὸ περσικὸν κράτος εὐεργεσιῶν του ἐκρίθη ἄξιος αὐτῆς.

Ταῦτα εἰπὼν τῆ ἐστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐπλησίασε τὸν Μαιάνδριον, μεθ' οὗ ἀντήλλαξε βραχεῖας τινὰς λέξεις. Ὁ Συλοσῶν ἀπεμακρόνη καὶ μετ' οὗ πολλὸ ἀπήλθεν εἰς τὴν αὐλήν τῆς Περσίας, ὅπου κατώρθωσε ν' ἀνακηρυχθῇ βραδύτερον ἡγεμόν τῆς Σάμου τῆ ὑποστηρίξει τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ὁ ἐλέγετο εἶχεν ἀποκτήσει τὴν εὐνοίαν τοῦ Δαρείου καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ Καμβύσου διὰ τοῦ ὄρω, ὅπερ τῆ ἔκαμε τῆς πολυτελοῦς γλαυδῶς του, ἧτις διήγειρε τὸν θαυμασμόν τοῦ Δαρείου.

Μικρὸν μετὰ τὸν φόνον τοῦ Πολυκράτους ὁ Μαιάνδριος, ἀποχαιρετίζων τὸν Ὀροῖτην καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς Πέρσαι ἀξιωματικούς καὶ ὀπλίτας τινὰς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐφεσον. Οἱ αἰχμάλωτοι Ἑλληνας μετεκομίσθησαν εἰς Μαγνησίαν, ὅπου τὴν ἐπιούσαν ἔλαβον τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθωσιν οἴκαδε, ἐν ᾧ οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀπομείναντες ἀπεστάλησαν πάντες δοῦλοι εἰς τὴν Περσικὴν πρωτεύουσαν.

Ὅτε ὁ Ὀροῖτης ἀνεχώρησε διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀνάκτορόν του καὶ τὸ πλῆθος κατ' ὀλίγον διελύθη, ἡ κεκαλυμμένη γυνὴ, ἡ παραδοῦσα τὸ γράμμα εἰς τὸν ἀναχωρήσαντα στρατιώτην, μετέβη πρὸς τὸν σταυρὸν, ἀφ' οὗ ἐκρέματο ὁ φονευθεὶς ἡγεμὼν καὶ ἐκεῖ ἐστάθη κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη.

— Φίλε, ταλαίπωρέ μου φίλε, εἶπε· τί διέπραξα; Πρὸς ποῖον σταυρὸν ἐγκλίμα με ὤθησεν ἡ ζηλοτυπία μου! Τί ἐγκλημάτιας, ὅπως τοιούτου τοῦχης τέλους, σφαγείς ὑπὸ τῶν περσικῶν

τούτων θηρίων! Πῶς ἦτο δυνατόν ἡ κακὴ μου διάθεσις νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἐπιρροήν, ὥστε τώρα νὰ κρέμασαι ἐνταῦθα τῶν ὀρνέων θορά; Οἴμοι! Βλέπω ἐρχομένας τὰς Ἐρινύδας! Αἰσθάνομαι τὴν ψυχρὰν, φονικὴν ἀναπνοήν των, καὶ οἱ ὄψεις αὐτῶν ἔρπουσιν ῥῆθι, ὅπως μὲ κατασπαράξωσιν! Τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιεῖται, τὸ ἀποτέριον μὲ ἀπὸ τοῦ οἴκρου μου γάμου! Ὡ Ζεῦ! Ὡ Ἡρα! Συγγωρήσατέ μοι τὸ κακούρημά μου καὶ ὅτε μοι τέλος εἰρηνικόν!

Ταῦτα εἰπούσα ἐξῆγγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς δῆς ἐγγεῖριδιον, τὸ ὅποιον ἐνέπηξεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Αὐθώραί ἔπεσε νεκρὰ. Οὐρανία ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ νεκροῦ αὐτῆς προσώπου εἰρήνην.

* * *

Ἐν τῷ λιμένι τῆς Σάμου ἐκινεῖτο βραδέως μικρὸν πλοῖον, οὗ οἱ ἐπιβάται προσεφύλασσοντο διὰ πανίνου στεγάσματος ἀπὸ τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ακτίνων. Δύο κωπηλάται ἐκωπηλάτων πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ λιμένος· ὑπὸ τὸ στέγασμα ἐκάθητο ὁ Ἀνακρέων καὶ ἡ Εἰρήνη καὶ πλησίον αὐτῶν ἐκάθητο ὁ νέος Ἀθηναῖος, ὁ τοῦ Ἰπάρχου ἀπεσταλμένος, ὅστις μετὰ εὐχλωττίας πολλῆς καὶ μὲ ὀφθαλμούς ζωηρούς ἐδιηγεῖτο περὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ μεγαλείου αὐτῶν. Μετὰ προσοχῆς ἤκροαζετο αὐτοῦ ἡ Εἰρήνη διηγουμένου περὶ τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων ἀνερχομένης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλευσίνος, περὶ τῶν ἀπαγγελῶν τῶν βαψφιδῶν, περὶ τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν δύο ἀντιζήλων ποιητῶν Σιμωνίδου καὶ Λάζου, περὶ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Ἰπάρχου πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ μύρωσιν τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ. Καὶ ὅση ζωηρότερος ἐγένετο ὁ Ἀθηναῖος, τόση σφιγκότερον ἐκράτει ἡ Εἰρήνη τὴν χεῖρα τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς καὶ παραδίδοτο εἰς τὰ γλυκύτερα περὶ τοῦ μέλλοντος ὄνειρα.

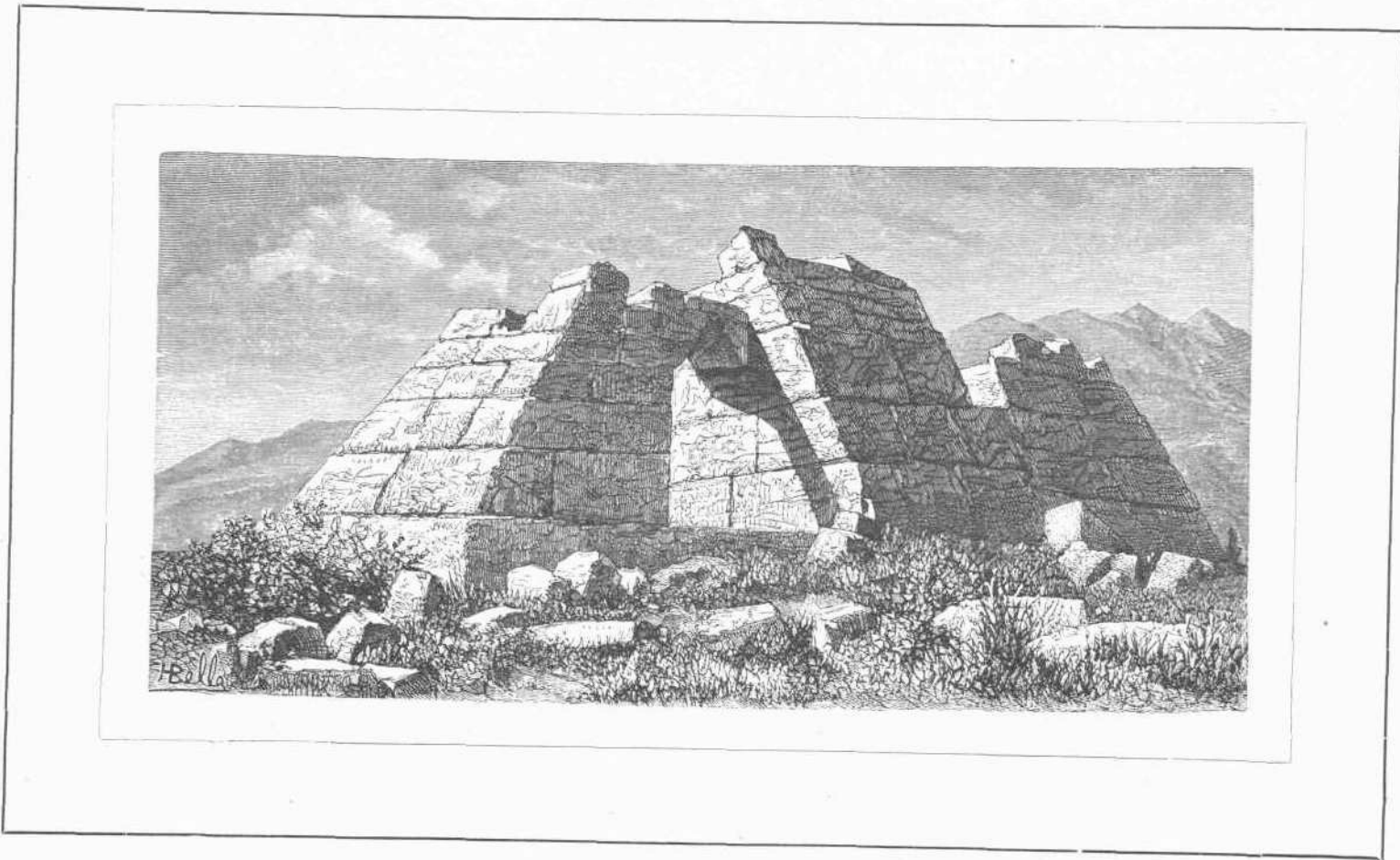

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ BOULANGER πρῶην ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας.

Αἴφνης μικρὸν πλοῖον ἐπλησίασε καὶ στρατιώτης, ἀνῆκων εἰς τὴν σωματοφυλακὴν τοῦ Πολυκράτους ἐνεχείρισε τῇ Εἰρήνῃ γράμμα. Πυρετωδῶς ἀνέγνωσεν ἡ Εἰρήνη τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις. “Ἡ Εὐρυπύλη τῇ Εἰρήνῃ. Ὁ Πολυκράτης ἐφρονεῖθη. Σῶσον σε τὸ ταχύτερον.”

Ἡ Εἰρήνη ἐξέθαλε κραυγὴν καὶ ἔπεσε κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀνακρέοντος. Ὁ στρατιώτης ἔλαβε διαταγὴν νὰ μεταφέρῃ εὐθὺς διὰ τῶν δούλων τὰς ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἐτοιμὰς ἀποσκευὰς ἐπὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ πλοίου.

Ὁ Ἀνακρέων καὶ ἡ Εἰρήνη δὲν ἐπέστρεψαν

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΥΡΑΜΟΕΙΔΕΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΓΟΣ.

εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ διηθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοχὴν τοῦ λιμένος περιμένουσαν πανθηκοντήρη, ὅπου καὶ ἐγένοντο μετὰ πολλῆς προθυμίας δεκτοί. Μετ' ὀλίγον ἦλθον καὶ αἱ ἀποσκευαί, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ἡ πιστὴ τῆς Εἰρήνης τροφός. Ἀφ' οὗ καὶ οἱ ὀλίγοι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀπομείναντες καὶ ἐν τοῖς οἰνοπολείοις διασκεδάζοντες Ἀθηναῖοι στρατιῶται ἐπεδιδάσθησαν, ἀπέπλευσε τὸ ἀθηναϊκὸν πλοῖον μίαν ὥραν ὀλίγας ἀφ' οὗ εἶχε φθάσει τὸ θλιβερόν ἄγγελμα τοῦ φόνου τοῦ Πολυκράτους. Ἡ πενηκοντήρης εὐρίσκατο ῥῆθι εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, ὅτε ἀνεπατάσθησαν τὰ ἰστία, διότι ὁ ἄνεμος ἔπνεε λίαν βοθητικὸς ἐξ ἀνατολῶν. Ἐπὶ τῆς πρῶμης τοῦ πλοίου ἴσταντο ὁ Ἀνακρέων καὶ ἡ Εἰρήνη, καὶ ἔβλεπον πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰς σκέψεις θεθοιτάμοι. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπλησίασε πλοῖον, τὸ ὅποιον διηθύνετο πρὸς τὸν λιμένα τῆς Σάμου· εἰς μικρὰν ἀπόστασιν εὐρίσκατο τὰ δύο πλοῖα. Ἐπὶ τῆς πρῶμης τοῦ ξένου πλοίου ἴσταντο μικρόσωμος ἀνὴρ φέρον ἀργυρᾶν πανοπλίαν. Ἦτο οὗτος ὁ Μαιάνδριος. Συνδιελέγετο πρὸς Πέρσῳ ἀξιωματικόν, ὅστις μετὰ περιεργείας παρετήρει τὰ ἐπιφανέστερα οἰκοδομήματα τῆς Σάμου, τὰ ὅποια τῷ ὑπεδείκνυεν ὁ Μαιάνδριος. . .

Ὁ Μαιάνδριος μόλις εἶδε τὸ ἀθηναϊκὸν πλοῖον διερχόμενον ὠχρίασεν· ἀρπάσας δὲ ἀπὸ τοῦ παρισταμένου Πέρσου τοῦτοῦτο τὸ τόξον καὶ ἐπιβείας αὐτῷ βέλος ἐσκόπευσε πρὸς τὴν καρδίαν τῆς Εἰρήνης, ἧτις ἴσταντο ἀμέριμνος παρατηροῦσα τὸ περσικὸν πλοῖον. Τὸ βέλος ἔφυγε μετὰ συριγμοῦ καὶ ἐνεπήχθη εἰς τὸν ἱστόν, παρὰ τὸν ὅποιον ἴσταντο ἡ κόρη. Μετὰ στιγμήν τὰ δύο πλοῖα εὐρίσκατο εἰς μεγάλην ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν.

Ἡ Εἰρήνη ἐταράχθη καὶ ὠχρίασεν ἐκ τοῦ τρόμου. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν καταδιώξαντα αὐτὴν Μαιάνδριον. Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἐξαγαθὸν τὸ βέλος ἐκ τοῦ ἱστοῦ καὶ παραδοὺς αὐτὸ εἰς τὴν ἐρωμένην του, εἶπεν·

— Ας διατηρήσωμεν τὸ θέλος τοῦτο ὡς ἀπόδειξιν τῆς κακίας καὶ προδοσίας τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων τόσον εὐτυχῶς διεφύγημεν! Καὶ ἂν ἐν τῷ μέλλοντι θεωρήσωμεν ποτε, ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἡμῶν καὶ ἡ ἀγάπη ἐθελώθησαν, ἔστω τὸ θέλος τοῦτο ὁ παρήγορος ἡμῶν, ἐνθυμίζων ἡμῖν τί ἔμοῦ ἐπείσθημεν! Ἦδη ὅμως ἄς τελώσωμεν ἀποδὴν τῆς Ποσειδῶνι, ὅπως παράσχῃ ἡμῖν αἶσιον τὸν πλοῦτον!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ BOULANGER

πρώην ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐν Γαλλίᾳ.

(Μετὰ εἰκόνα, βρα σελ. 21.)

ΑΠΟ ἔτους καὶ πλέον τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου στρατηγῶς Boulanger ἀκούεται συχνάτα ἐπαναλαμβάνομεν. Ὁ ἀνώτερος οὗτος ἀξιωματικός, ἀναμνηστικὸς ἐπιτηδεύσας εἰς τὴν πολιτικὴν, κατόρθωσε νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐπιφανῆ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ νὰ προσφέρῃ ὑψηλὰς τῆς στρατῶν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γαμβέττα οὐδὲν ἕτερον πρόσωπον ἤδυνήθη ἐν Γαλλίᾳ νὰ καταστῇ δημοτικὸν ποσοῦτον, ὅσον ὁ στρατηγὸς οὗτος, ὅστις καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του καὶ διὰ τοῦ πατριωτισμοῦ του ἐπιβάλλεται εἰς τὰ πλήθη. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι, μετὰ πόσης δυσκολίας κατορθώθη τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ καταρισμὸς ὑπουργοῦ ἐν Γαλλίᾳ, οὗ καὶ μὴ ἀποτελῇ μέρος ὁ στρατηγός.

Ὁ Boulanger, γεννηθεὶς τὸ 1837, εἶναι φύσις ἐξαιρετικῶς στρατιωτικῆ, γενναῖος καὶ ἀνδρείος καὶ πάντα κινδύων περιφρονῶν. Διαύσας τὰ στρατιωτικὰ αὐτοῦ μαθήματα ἐν τῇ περιώνυμῳ Σχολῇ τοῦ Saint Cyr, κατετάχθη ὡς ἀνθυπολοχαγὸς εἰς σύνταγμα τι ἐν Ἀλγερίᾳ, μεθ' ὃ ἐπανειβήθη εἰς Γαλλίαν ἔλασε μέρος ὡς ὑπολοχαγὸς εἰς τὸν Ἰταλικὸν πόλεμον τοῦ 1859. Ἐν τῷ τῶν αἰματηρῶν μαχῶν τοῦ πολέμου ἐκεῖνου ἐπληρώθη θαρῶς, καὶ ἡ πληγὴ του τῷ ἀπέφερε τὸ γαλλικὸν παράσημον. Προβιθασθεὶς λοχαγὸς διωρίσθη καθηγητῆς ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1870 εὐρίσκομεν αὐτὸν συνταγματάρχην, καὶ ὡς τοιοῦτος συμμετέσχεν ὄντων τῶν μαχῶν τοῦ γιγαντιαίου ἐκεῖνου πολέμου, καθ' ὃν καὶ ἐπανειλημμένως ἐπληρώθη. Ὅτε ἡ Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία ἐφώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἀπεστάλη ὁ Boulanger εἰς Βασικτῶνα ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἐπανελθὼν δ' ἐξ Ἀμερικῆς ἐγένετο στρατηγός καὶ ἐπιθεωρητῆς τοῦ πεντικῶ. Τέλος δὲ ἀπεστάλη εἰς Τύνιδα ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, ὅθεν προκλήθεις εἰς Γαλλίαν ἀνέλασε τὴν θέσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ EN AMERIKH

πόλεως Φινδλεῦ διὰ φυσικοῦ φωταερίου.

(Μετὰ εἰκόνα, βρα σελ. 24.)

ΠΟΛΛΑΧΟΘΕΝ τῆς γῆς ἀναπέμπονται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀέρια, ζωηρῶς ἀναφλεγόμενα. Τοιαῦτα πηγαὶ φυσικοῦ φωταερίου εὐρίσκονται ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Μοδένην καὶ μεταξὺ Φλωρεντίας καὶ Βονωνίας,

ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ἀπασῶν πλησίον τῆς παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν πόλεως Βακού καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Κίνας. Ἐσχάτως δὲ ἀνεκαλύφθησαν τοιαῦται πηγαὶ φωταερίου καὶ ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Πενσυλβανίας, αἵτινες ὑπερταροῦσι πᾶσιν τὰ μέχρι τοῦδε γνωστῶν πηγῶν. Ἀμέσως δὲ οἱ πρακτικοὶ Ἀμερικανοὶ ἔσπευσαν νὰ χρησιμοποιοῦσι τὸν φυσικὸν τοῦτον πλοῦτον, καὶ μέχρι τοῦδε τὸ φυσικὸν αἶριον μόνον ἐν τῇ πόλει Φινδλεῦ τῆς ἐπαρχίας Ohio ἐχρησιμοποίηθη πρὸς φωτισμὸν τῶν οὐδῶν, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς παραθεμιμένης εἰκόνας. Ὅκτω ἀφθονία πηγαὶ φωταερίου παρέχονται εἰς τὴν ὑπὸ 6 χιλ. κατοίκων κατοικοῦμένην βιομήχανον πόλιν τὸν ἀναγκαῖον διὰ τὰς οὐδῶν φωτισμὸν ὁ φωτισμὸς οὗτος χρησιμεύει καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, καὶ εἰς θερμάνων τὸν χειμῶνα, διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν φαγητῶν ἐν τοῖς μαγειρείοις καὶ τέλος καὶ ὡς κινητικὴ δύναμις διὰ τὰς διαφόρους μηχανάς. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου αἱ ὀκτώ αὐταὶ πηγαὶ παρέχονται καθ' ἑκάστην 8 ἑκατομύρια κυβικῶν μέτρων φωταερίου. Ἐκαστος ἰδιοκτητῆς οἰκίας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀρέξῃ ἐντός τῆς περιοχῆς του πηγὴν φωταερίου, καὶ ἡ δαπάνη αὐτῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰς 10 χιλ. φράγκων. Ἀποδεικνύει τοῦτο τὴν ἀφθονίαν τοῦ φυσικοῦ φωταερίου εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀγνοῦσιν εἶναι ἂν ἡ τοιαύτη ἀφθονία θέλει διατηρηθῆ ἐπὶ πολὺ, ἢ ἂν αἴφνης αἱ πηγαὶ δὲν ἀποξηρανθῶσιν. Οἱ φανοὶ τῆς πόλεως εἶναι ἀπλοὶ σιδηροὶ σωλήνες, ὅθεν ἐκρέει εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ὁποῖον ἀνάπτεται κατὰ τὸν συνήθη τρόπον καὶ καίει ἀδαιαλείτως μὲ κάθει καίρον, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην προσφύλαξεως τινος.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

(Μετὰ δύο εἰκόνας, βρα σελ. 24.)

ΤΟ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον τελεῖ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Ἡμῖνος παρῆλθεν αἶων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἀνωτάτου ἐν Ἑλλάδι παιδευτηρίου, καὶ πᾶν δικαίως δύναται νὰ ἑορτάσῃ καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐν Ἑλλάδι τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν. Ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἰδρύσεως, πόσον γλισχρα ἦσαν τότε τὰ μέσα καὶ πόση κατὰ τὸ ἀνάπτυξις καὶ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης, ὀφείλει μετὰ συγκινημένης καρδίας ν' ἀναμνησθῇ τῶν διαπρεπῶν ἐκεῖνων ἀνδρῶν, οἵτινες συνέλαβον τὴν ἰδέαν τῆς συστάσεως αὐτοῦ, καὶ τόσον ἐπιτυχῶς διεξήγαγον αὐτὴν συνάμα δὲ ὀφείλει νὰ ἀποτίσῃ φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς κατὰ τὰ πενήκοντα ταῦτα ἔτη διδάξαντας καὶ διδάσκοντας ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τούτῳ Ἐκπαιδευτηρίῳ.

Ἐκατοντάδων ἐτῶν ἔβησαν Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα δὲν περιήλθον εἰς τοιοῦτον θαυμῶν ἀκμῆς, ὅσον τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον. Καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ οὐ μόνον περὶ τῆς ἐγνωσμένης τῶν Ἑλλήνων φιλοπατρίας, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς φιλομαθείας αὐτῶν, καὶ ἡ τοιαύτη συναίσθησις εἶναι πράγματι παρήγορος διὰ τὴν καρδίαν παντός ἀκραϊφῶς τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀγαπῶντος.

Ἰστορίαν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, γραμμμένην ὅψ' ἐνός τῶν διαπρεπεστέρων αὐτοῦ καθηγητῶν, τοῦ Κυρίου Εὐθυμίου Καστόρχη,

ἐδημοσίωσαν ὁ "Ἐσπερος" ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς τεύχεσιν 90, 91 καὶ 92. Παραπέμποντας εἰς αὐτὴν τὸν ἀναγνώστην παραθέτομεν σήμερον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς πεντηκονταετηρίδος τὰς εἰκόνας τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου Πανεπιστημίου, ἐν αἷς ἐμφαίνεται φηλαφωτῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ὕλική τουλάχιστον τοῦ ἰδρύματος πρόοδος.

Τὸ ἀρχαῖον κατάστημα, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἐδιδάχθησαν τὰ πανεπιστημιακὰ μαθήματα ἐν Ἑλλάδι, εἶναι ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς. Παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς Πλάκας, ἐνθα πρὸ 50 ἐτῶν συνεκκεντροῦτο κατὰ μέγα μέρος ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, καίτοι μικρὰ οἰκία, ἀνήκουσα σήμερον εἰς τὸ μετόχιον τοῦ Ἀγίου Τάφου. Ἡ οἰκία αὕτη, ἡ μικρὰ καὶ ἄσημος, ὑπῆρξεν τὸ πρῶτον τῶν Μουσῶν ἐνδοαίτημα ἐν Ἑλλάδι. Ταύτην παριστᾷ ἡ ἄνωθεν εἰκὼν. Κάτωθεν δὲ αὐτῆς εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ σεμνοῦ οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ σήμερον διδάσκονται αἱ ἐπιστῆμαι. Καὶ ὁ μᾶλλον μεμψήμοιρος ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ, μόνον παραβάλλον τὰς δύο ταύτας εἰκόνας, ὅτι ἡ πρόοδος τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὄντως καταπληκτικῆ.

Ἐκ τῶν πρώτων καθηγητῶν, τῶν διδάξαντων ἐν τῇ στενωπόρῳ παλαιᾷ οἰκίᾳ, εἰς μόνον εὐρίσκειται ἐν τοῖς ζῶσι, ὁ Κύριος Ἰωάννης Σούτσος, καθηγητῆς τῆς Πλουτολογίας, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ζωηρῶς καὶ ἀκαμῶτος εἰσῆλθε, ἐφώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Οἱ λοιποὶ πρῶτοι καθηγηταὶ ὑπέκυψαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ὁποῖου ἀνάπτεται κατὰ τὸν εἰσὶν ἀνηρητημένοι ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Πανεπιστημίου αἰθούσῃ.

Περὶ τῶν τελεσθησομένων ἑορτῶν, αἵτινες τῇ φροντίδι τοῦ λογιῶν Πρωτάνεως, Κυρίου Γεωργίου Καραμήτσα, τῶν καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν θέλουσι τελεσθῆ μετὰ πολλῆς ἐπισιμότητος, μανθάνομεν τὰ ἑξῆς ἐκ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. "Αἱ ἑορταὶ ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Πανεπιστημίου ἄρχονται ὀριζόμενος τὴν 18 Μαΐου. Τὴν πρώτην τῶν ἑορτῶν ἡμέραν θέλει ψαλῆ ἐν τῷ μητροπολιτικῷ Ναφ δοξολογία ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως, τῶν ὑπουργῶν, τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν προσκεκλημένων, μεθ' ἧν ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, κ. Ἄν. Διομήδης Κυριακὸς θ' ἀπαγγεῖλη τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Τὴν ἐπομένην θὰ τελεσθῇ ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου, καθ' ἣν ὁ πρύτανης κ. Καραμήτσας θὰ ἐκθέσῃ τὰ κατὰ τὸν πεντηκονταετὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἔβη παρηγόμια. Ἡ αἰθουσα θέλει εἶσθαι ὀδόντως διακοσμημένη. Ἡ μεγάλη πόλη τῆς εἰσόδου θέλει εἶσθαι κεκαλυμμένη ἔσθθεν δι' ἐπενδύματος κυανολεύκου ὀδόνης, ἔσθθεν δὲ καὶ ἔσθθεν αὐτῆς θὰ ὦσι τεταγμένα ἐδῶλια, ἐφ' ὧν θὰ τοποθετηθῇ ἡ μεγάλη τῶν φοιτητῶν πρέσβευσις. Ἐμπροσθεν τῶν ἐδῶλιων εἶναι ἐστημένον τὸ δῆμα, δεξιόθεν δὲ αὐτοῦ μικρὰ ἐξέδρα χάριν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας."

Ἀπέναντι τοῦ ἐπιδεικτικοῦ τούτου μέρου: τῶν ἑορτῶν, ὅπερ θεθαίως ἔχει τὴν σημασίαν του, αἶτιον ἰδιαιτέρας μνείας θεωροῦμεν τὸ πρακτικὸν αὐτῶν μέρος, τὸ περὶ ἰδρύσεως ἀγῶνων εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς παρ' ἡμῖν πνευματικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως. Ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συστηθεῖσα ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. ἀρχιεπισκόπου Χαλκίδος κ. Χριστοφύρου ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἑκκλήριον, ἣν ἄσμενοι δημοσιεύομεν ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν, προτρέποντες πάντας τοὺς ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ φοιτήσαντας κατὰ καιροῦς Ἑλληνας (καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μικρὸς δὲν εἶναι) νὰ

συνεισφέρωσιν ὑπὲρ τοῦ ὠφελιμωτάτου τούτου σκοποῦ.

Ἴδου ἡ ἑκκλήρις:

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τροφίμους τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ πάντας τοὺς φιλομάτους Ἑλληνας.

Τὸ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικὸν καλεῖται νὰ πανηγυρίσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας γεγονὸς μέγα διὰ τε τὸν ἐθνικὸν καὶ πνευματικὸν ἔβη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου.

Κατὰ τὰ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ διαρρέυσαντα πενήκοντα ταῦτα ἔτη τὸ ἀνάτατον ἐκπαιδευτηρίον τοῦ Γένους ὑπῆρξεν ἀεὶποτε, σὺν ὁρᾷ τῇ ἀρχῆθεν προουσίᾳ του, ἴδρυμα τοῦ βλοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ οὐ μόνον εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ὀργανώσεως τοῦ Βασιλείου συνέβαλεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐθνικὸν ἔβη ἐν τῷ συνόλῳ ἐπέδρασε. Διότι δὲν εἶναι μόνον αἱ χιλιάδες τῶν διδασκῶν καὶ πυχροῦχων αὐτοῦ, οἵτινες ἀναμνησθέντες εἰς βλοῦς τοὺς κλάδους τῆς καθόλου ἐθνικῆς ζωῆς ἢ ἐγκαταστῆσαντες ἀνά πάσας τὰς γωνίας τῆς ἑλληνίδος γῆς ἐσκόρπισαν περὶ αὐτῶν τὰ ἀπὸ τῆς ἐκεῖθεν ἀντληθείσης ἐπιστημονικῆς παιδείσεως ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπλῶς φοιτήσαντες εἰς αὐτὸ καὶ οἱ φιλόμουσοι οἱ τὰ ἴδια τέκνα καὶ τοὺς οἰκίους ἰδίους ἐν αὐτῇ μορφωθέντες, ὅπου ἂν τῆς γῆς ἐγκατέστησαν, ἠσθάνθησαν τὴν εὐεργετικὴν του ἐπίδρασιν.

Νῦν δὲ ὅτε τὸ Πανεπιστήμιον πανηγυρίζει τὴν ἐπιστημονικὴν του σταδίον του ἡμέραν, φρονοῦμεν ὅτι ἀρίστη παριστάται εὐκαιρία, ὅπως διατρανώσωμεν τὴν πρὸς αὐτὸ εὐγνωμοσύνην ἡμῶν. Ἐφ' ᾧ ποιοῦμεν Ἑκκλήριον πρὸς τοὺς συμμεμερισμένους τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀποφοιτῶν ἢ τῶν πάλαι φοιτητῶν αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν αἰσθανομένων τὴν πρὸς τὸ πανελλήνιον ἴδρυμα ὀφειλῆν, ἵνα καταβάλωσιν ποσὸν τι ἑκαστος, τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ ἀποτελεσθησόμενον κεφάλαιον προορίσωμεν εἰς ἴδρυσιν ἀγῶνων, σὺν τελοῦντων εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς παρ' ἡμῖν πνευματικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως, ἀναμνηστικῶν δὲ τῶ εὐτυχῶς γεγονότος τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Τοιοῦτο πρακτικὸν ὄφρων καὶ ἐπὶ τοιοῦτῳ ἔθνωφελει σκοπῷ προσφερόμενον αὐτῷ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χαρμοσύνης οἰότητος κ. Φιλοποίμενος Παρασκευαῖδου, διαχειριστοῦ τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου, πρὸς ὃν ἀπευθύνονται πάντα τὰ ἔγγραφα καὶ παρ' ᾧ γίνονται αἱ ἐγγραφαί, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ τῶν κατὰ τόπους συσταθησομένων ἐπιτροπῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαΐου 1887.

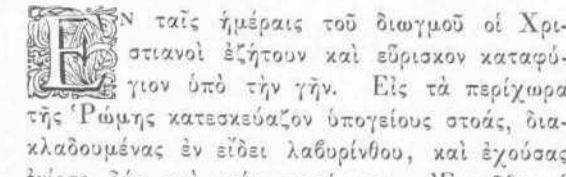
Ἡ Ἐπιτροπὴ.

EN TAIΣ KATAKOMBAIS THΣ ΡΩΜΗΣ.

H ΟΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνα, βρα σελ. 25.)

ΕΝ ταῖς ἡμέραις τοῦ διωγμοῦ οἱ Χριστιανοὶ ἐζήτουν καὶ εὕρισκον καταφύγιον ὑπὸ τὴν γῆν. Εἰς τὰ περιχώρα τῆς Ρώμης κατασκεύαζον ὑπογίους σπηλῆς, διακλαδομένας ἐν εἴδει λαβυρίνου, καὶ ἐχούσας ἐνίοτε δύο καὶ τρία πατώματα. Ἐνταῦθα οἱ Χριστιανοὶ ἔθαπτον κρυφίως τοὺς νεκροὺς των εἴτε ἐντὸς τετραγώνων ὀπῶν ἐν τῷ τειχίωματι, καλουμένων λατινιστῇ loculi, ἄς ἀπέκρυπτον διὰ λυθίνων πλακῶν, εἴτε ἐντὸς σαρκοφάγων, ἀνωθεν τῶν ὁποίων ἐξετείνετο ὁλόος. Οἱ σαρκοφάγοι οὗτοι ἐχρησίμευον καὶ ὡς θωμῶ διὰ τὰς ἱεροτελεστίας (arcosolia λατινιστῇ). Ἐν τῇ παραθεμιμένῃ εἰκόνι ἔχονμεν ἐνώπιον ἡμῶν δύο τοιοῦτους θωμῶς, ὧν ὁ εἰς φέρεϊ ἐπιγραφὴν Juliano martyr (Ἰουλιανὸς μάρτυρ). Ἐν τῇ σαρκοφάγῳ κείνῃ τὰ ὀστά τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὑπὸ τῶν θηρίων σπαρκαθέντος πατρὸς τῆς νεαρῆς κόρης, ἣτις ἦλθεν ἔπος κοσμήσῃ δι' ἀνθρώπων τὸν τάφον τοῦ πατρὸς καὶ μάρτυρος. Ἡ θυγάτηρ δὲν κλαίει, δὲν ὀδύρεται διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς, διότι θεωρεῖ αὐτὸν μάρτυρα, θαύσασα τὴν ὁδόν, ἣν πρὸ αὐτοῦ ἐδάδιεν ὁ τοῦ κόσμου Σωτήρ. Καὶ αὕτη ἡ ἰδία εἶναι ἐτοιμῇ ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἐὰν τοῦτο ἴθαι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐν ᾧ οὗτω σκέπτεται καὶ κατανοκτικῶς προσεύχεται, στίφος ὠπλιζόμενων ἀνδρῶν εἰσρομᾷ εἰς τὴν ὑπόγειον σπηλῆν, ὁ ἰχθύς, ἡ περιστέρα καὶ ὁ ἀγνός. Οἱ ὠπλιζόμενοι οὗτοι ἄνδρες διερευνοῦσι τὰ ὑπόγεια πρὸς ἀνακάλυψιν μιστῶν χριστιανῶν. Ἄντι τούτων εὐρισκόμενοι μόνον ἀθήσαν κόρην. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὀπλοφόρων μένει ἐμβρόντητος ἐπὶ τῇ θέᾳ καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὄρατός του. Ἐγνωρίζει τὴν νεανίδα; Ἀδελφον. Βεθαίως τῷ ἐμπνεῖται ἡμυμασόν. Δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τοῦ θανάτου. Θὰ τὴν ἴδη ὅμως θαδίζουσαν στερεῶ τῷ ποδὶ πρὸς τὸ μαρτύριον καὶ ἴσως καὶ αὐτὸς τότε πιστεύσῃ. Τοιαύτη εἶναι ἡ σκηνή, ἣ μᾶλλον τὸ δραματικὸν ἐπισηδόνον, τὸ ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης παριστᾷ ἡμῖν ζωηρότατα ἐν τῇ λίαν ἐπιτυχεῖ εἰκόνι.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑΣ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια.)

ΑΜΑ τὴν εἶδεν, ἐστάθη, ἀπεκαλύφθη, καὶ ὅλη ἡ συμπεριφορὰ του ἐνέφανε μεθόνονα αὐτόν. Ἡ Χριστίνη δὲν ἦτο κόρη δειλή· τῷ ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν, καὶ ἐξῆλθε τῆς σκιάδος.

— Ἐπιθυμοῦμαι, κύριε, νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν ἑπαυλιν· τὸν ἠρώτησεν.

— Ναι, δεσποσύνη, θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Κυρίαν Βοαμιλάν.

— Εἶναι ἡ μήτηρ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεανὶς μετὰ σοβαρᾶς ὑποκλίσεως.

— Θεέ μου, δεσποσύνη! Εἶναι ἡ θεία μου, ἀνέκραξεν ὁ ξένος, ὅστις ἐν τῷ ἄμα ἀπέλωσε τὴν συστολήν του.

— Ἡ θεία σας; Εἶσθε λοιπὸν . . .

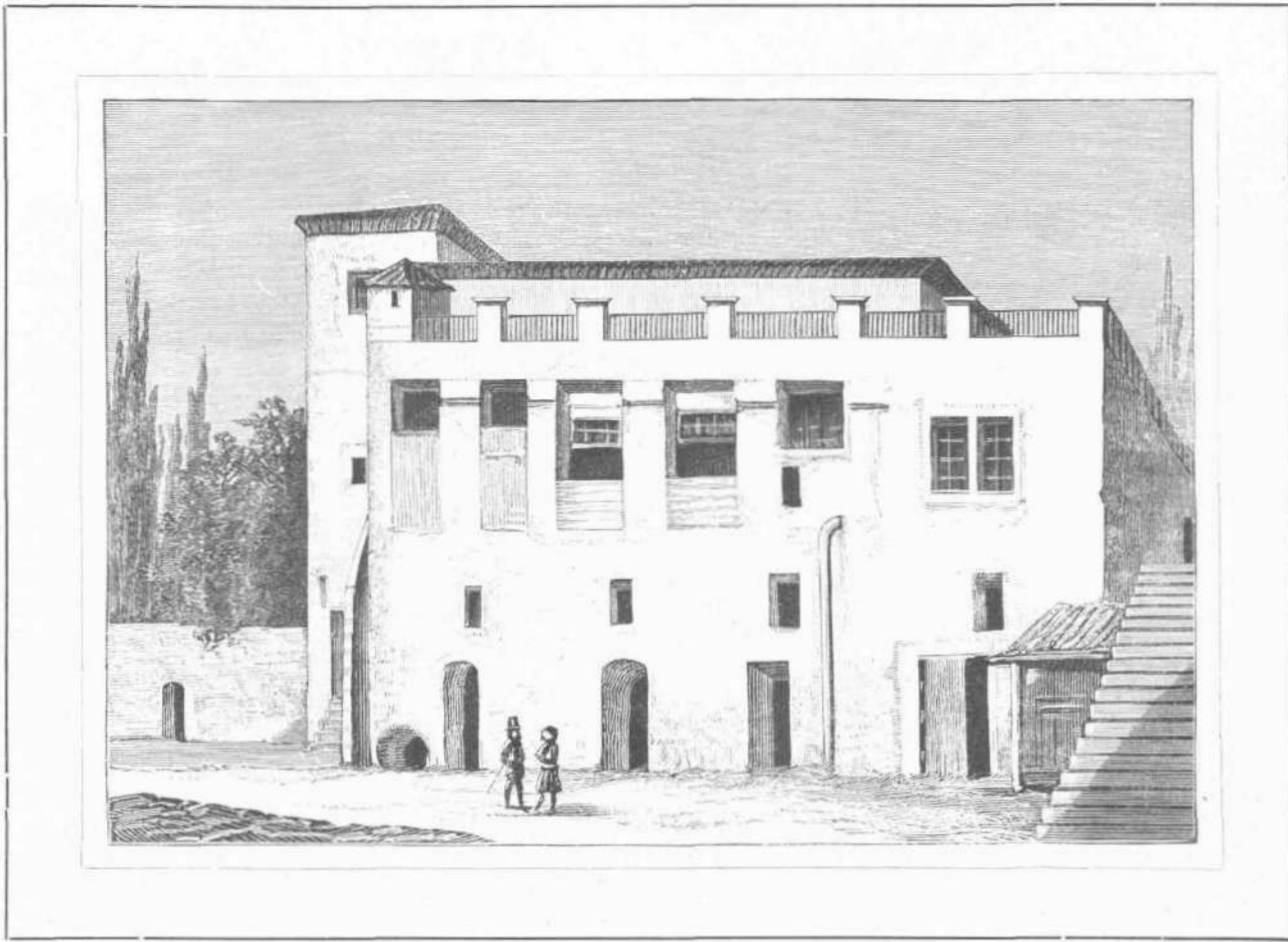
— Ὁ Ἐμμανουὴλ Σάντσης, δεσποσύνη.
— Ὁ ἐξάδελφός μου!
— Ναι.

Ἡ παρουσία αὐτῆς ἡ ἀπροσδόκητος καὶ ἀφελῆς ἐφάνη τόσον κομικῆ τῇ Χριστίνῃ, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, ὅστις ἀντήχησεν καθ' ὅλην τὴν ὄψιν. Ὁ Ἐμμανουὴλ ἐνόμισεν ὅτι τὸν χλευάζει καὶ ὅτι ἀόρατοι θεαταὶ ἦσαν παρόντες εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην. Ἀπέλωσεν ὡς ἐκ τούτου ἔβη τὸ θάρρος του, καὶ τοῦτο ἐπηρέτησεν ἀκόμη τὴν εὐθυμίαν τῆς νεανίδος.

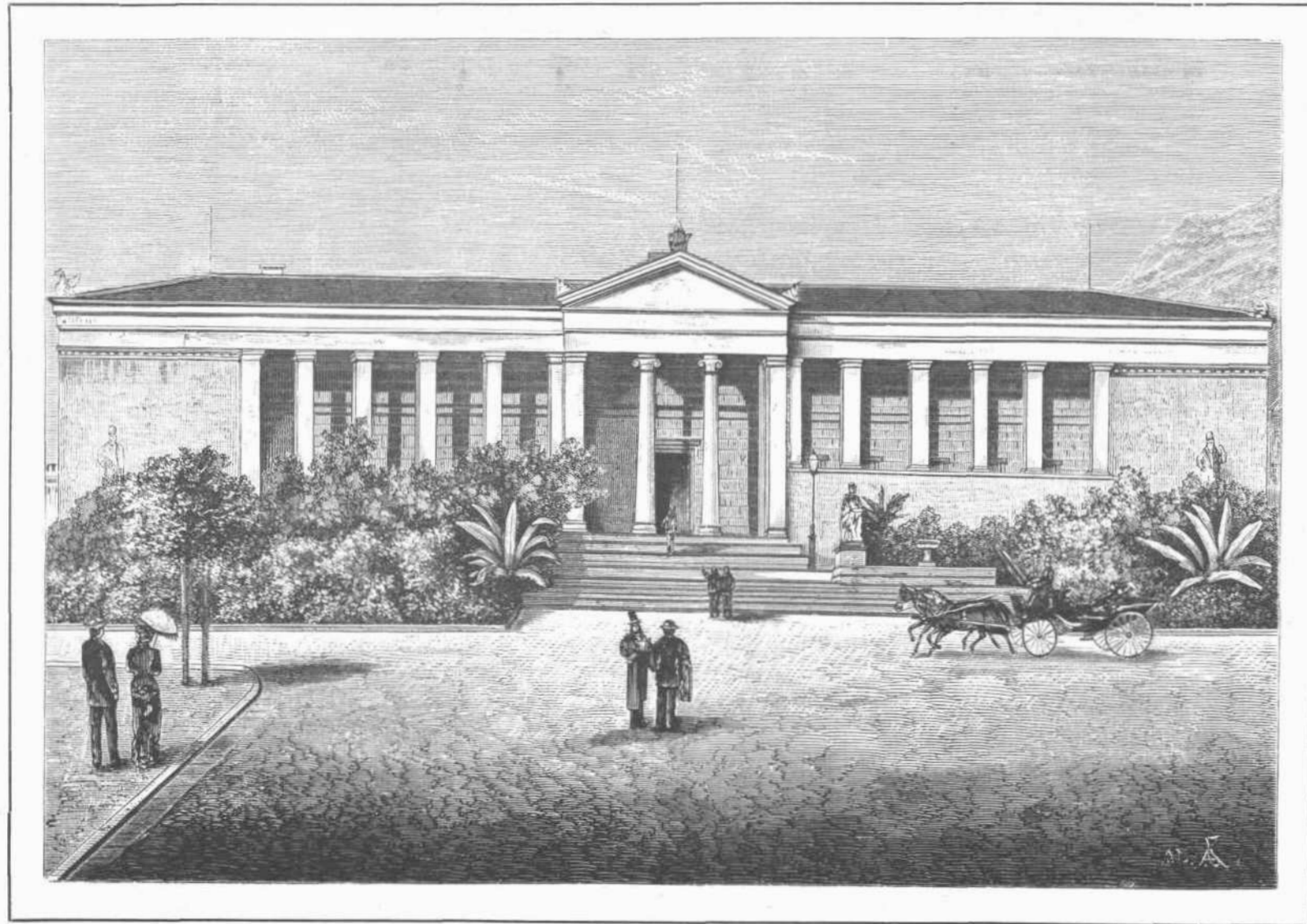
Τέλος συνελθούσα ὀλίγον ἐζήτησε νὰ ἐπανορθώσῃ κατὰ τὴν σκλήρον αὐτῆς χλευασμὸν, διαβεβαιώσα τὸν συγγενῆ τῆς ὅτι χλαίει γνωρίζασα αὐτὸν καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τῆς μεγάλως θέλει εὐχαριστηθῆ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

— Ἡ μήτηρ μου, προσέθηκε, ἡγάπησε πάντοτε τοὺς συγγενεῖς τοῦ πατρὸς μου. Δύνασθε ἐπομένως νὰ φαντασθῆτε πόσην θὰ αἰσθανθῇ χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγαπητῆς του ἀδελφῆς.

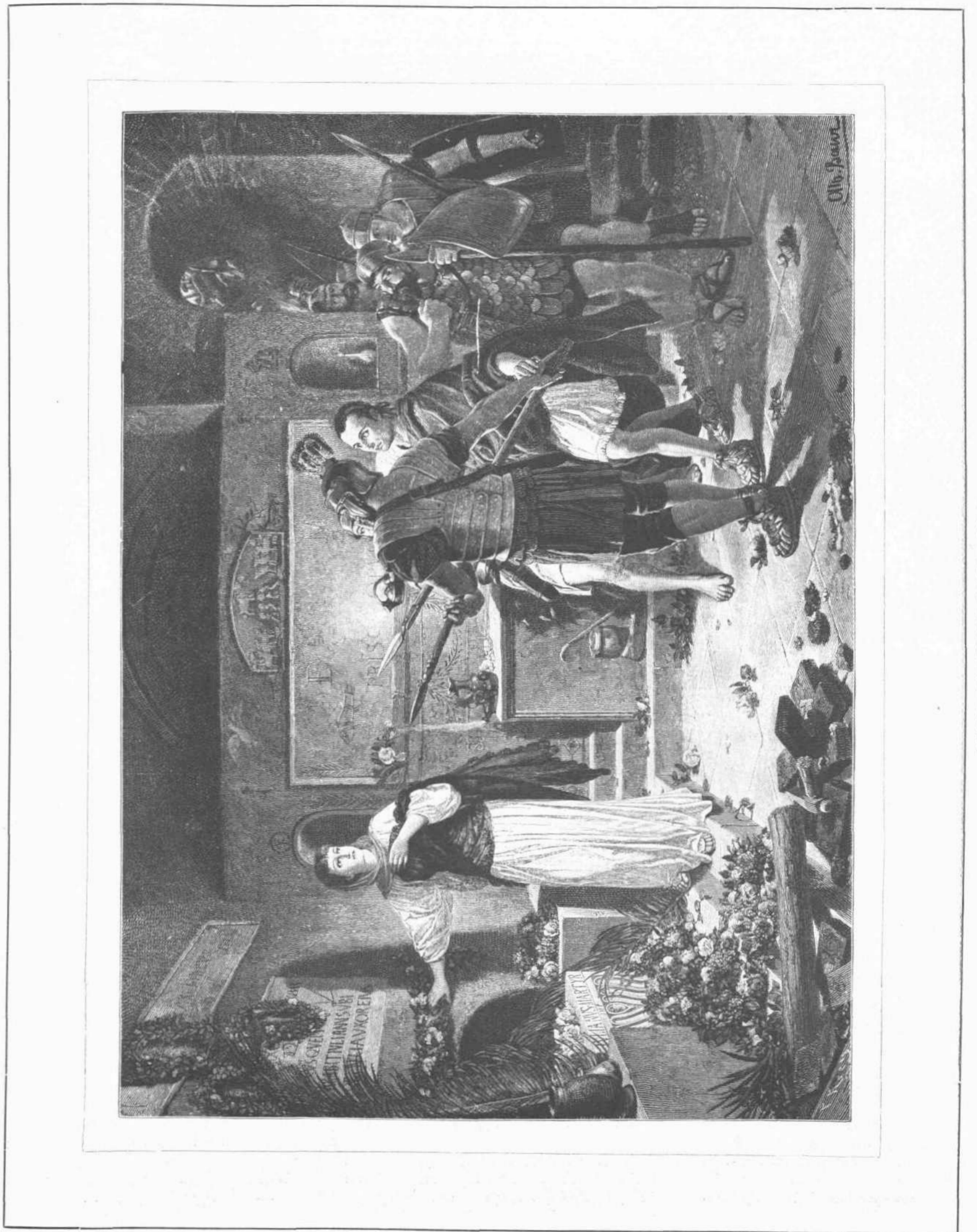
Ὁ νέος ἐμψύχισε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, μὴ τολμᾶν οὐδὲ νὰ ὠμόσῃ ἐπ' αὐτῆς τὰ θλιμμάτα του, ἐν ᾧ ἡ Χριστίνη τὸν περιεργάζετο καλῶς καὶ ἐνόησε ἐκ τοῦ πρώτου θλιμμάτου ἐπισηθῆ ὅτι Ὁ Ἐμμανουὴλ συνήνετο τὰ προτερήματα ἐκεῖνα, ἣ μᾶλλον τὸ φαινόμενον τῶν προτερημάτων, τὰ ὁποῖα αὐτῆ ἐπέθιμε νὰ εὐρῆ παρὰ τῷ μέλλοντι συζύγῳ τῆς. Ὁ Ἐμμανουὴλ ἦτο νέος, εὐειδής, πλούσιος, ἔ

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.
Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μάρτυρος.

ἡ διαμονὴ ἐν Παρισίοις, ἐμφανισθέντα ἐπὶ σπι-
μῆν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς κόρης — τὰ πάντα
ἐξηφανίζοντο διὰ μιᾶς. Ἦδη τὰ πάντα καθί-
σταντο ἀδύνατα.

— Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἡ μήτηρ
μου ἐλυπήθη· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου γνωρίζετε πόσον
τολμηρὰ εἶναι καὶ ἐνεργητικὴ, ὡς ἀπεφάσισε
νὰ φροντίσῃ περὶ ἐμοῦ, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέ-
λλον μου· ἐπομένως μετέβη νὰ κατοικήσῃ εἰς
Παρισίους καὶ ἀπετάθη εἰς τοὺς φίλους τῆς
οἰκογενείας μας καὶ τοὺς συγγενεῖς, καὶ οὕτω
κατωρθώθη νὰ μοὶ δοθῇ ἰδιαιτέρα ἐπιχορηγίαις
μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ἅμα ἀποκτῆσω περισσοτέρας
γνώσεις· καὶ εἰς ἡλικίαν φθάσω μεγαλειτέραν νὰ
φροντίσωσι περὶ ἐμοῦ ἀποτελεσματικώτερον.

— Τόσον καλλίτερα! ἀνέκραξεν ἡ Χριστινὴ,
θαθέως ἀναπνεύουσα.

Μακροῦθεν ἐφαίνεται ἦδη ἡ οἰκία. Ἡ θα-
ρωνίς εἶδε τὴν κόρην τῆς ἐργουμένην μετὰ ξένου
Κυρίου καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν αὐτῶν.
Ταχέως ἐγένετο ἡ παρουσίαις, δι' ὀλίγων λέ-
ξεων ἐδόθησαν αἱ διάφοροι ἐξηγήσεις. Ἡ θεία
ἐδέχθη τὸν ἀνεψιὸν τῆς μετὰ πολλῆς συμπα-
θείας καὶ συγκινήσεως, διότι ἀγαπήσασα εἰλι-
κρινῶς τὸν σύζυγον τῆς, ὁσάντις ἐδόθετο ἀφορμὴ,
ἐθρήνηε τὴν ἀπώλειάν του.

— Τέκνον μου ἀγαπητόν, εἶπεν ἂν ἤξευρες
πόσον χαίρω ἐπαναβλέπουσά σε! Ὁ οἶκός μου
εἶναι οἶκός σου. Διατὶ ἡ ἀδελφὴ μου δὲν σὲ
συνώδευσεν; Ἐλπίζω ὅτι θὰ διαμείνῃς παρ' ἡμῖν
περισσότερον καιρὸν.

— Δύο μόνον ἡμέρας, θεία μου, διότι αἱ
ἀσχολίαι μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπουν περισσότερον,
ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω.

— Καὶ πρῶτον, ἐξάδελφε, πρέπει ν' ἀπο-
πέμψῃς τὴν λέμβον, ἡ ὁποία σὲ περιμένει, διέ-
κοψεν ἡ Χριστινὴ. Πρὸς τί νὰ τὴν κρατήσῃς;
Ἡ ἑπαυλίς αὕτη, ὅπου ἐγεννήθη ἡ μήτηρ σου,
δὲν σοὶ φαίνεται στέγη ἀρκετὰ φιλόνομος;

— Πῶς; ἦλθεσ διὰ τοῦ ποταμοῦ; ἤρωτησεν
ἡ μήτηρ. Τὶ τρέλλαι!

— Ἰδιωτροπία ζωγράφου, θεία μου. Διὰ
τοῦ ποταμοῦ ἦλθον ἀπὸ Ναυμάριον. Μοὶ εἶχον
ἐκθειάσει τὰς ὄχθας τοῦ Μοζέλλα, καὶ ἐπεθύ-
μισα νὰ τὰς ἐπισκεφθῶ χωρὶς νὰ χάσω πολλὸν
καιρὸν. Πράγματι δὲν τὸ μετανόω.

Ἡ οἰκειότες ταχέως γίνεται μετὰ συγ-
γεσθῶν. Ὁ νέος ἀπολείσας τὴν προτέραν συστολήν
του ἦτο ἦδη οικειότατος, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς
ἡμέρας, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς θείας του, ἦτις ἀνά πά-
σαν στιγμὴν τῷ ἔειδε δείγματα τῆς συμπαθείας
καὶ τῆς ἀγάπης τῆς. Τὸ κάλλος, ἡ χάρις τῆς
ἐξαδέλφης του τὸν κατεργάσθη, τὸν ἐμάγευσεν,
ἀλλὰ καὶ τῷ ἐπεβάλλετο ἡ μόλις ἐτόλμα νὰ
ὑψώσῃ πρὸς αὐτὴν τὰ θλίμματά του, ἂν καὶ
ἐπεθύμει διαρκῶς νὰ τὴν θλίψῃ.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἐμμανουὴλ εἶχεν ὅμως
καὶ ἄλλον σκοπὸν. Τῷ ἐχερέαζετο ποσὸν εἴκοσι
χιλιᾶδων φράγκων, τὸ ὅποιον ὤφειλε νὰ κατα-
θέσῃ ὡς ἐγγύησιν, καὶ πρὶν ἢ ἀποταθῆ πρὸς
ξένους ἢ Κυρία Σάντζ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν
θαρωνίδα, ἂν αὕτη ἠδύνατο νὰ τῇ δανείσῃ τὸ
ποσὸν τοῦτο. Ἡ θαρωνίς ἔσπευσε νὰ διαβε-
βαιώσῃ τὸν ἀνεψιὸν τῆς ὅτι εὐχαρίστως παρα-
χωρεῖ τὸ δάνειον τοῦτο, καθότι ἔχουσα παρὰ
τῷ συμβολαιογράφῳ ἐν Ναυμάρῳ διαβέβαιον αὐτὸ
τὸ ποσόν, ἐθεώρει τὴν τοιαύτην τοποθέτησιν ὡς
τὴν ἀσφαλιστέραν.

— Ἐνα μόνον ὄρον θέτω ἐγὼ εἰς τὴν συνο-
μολόγησιν τοῦ δανείου τούτου, προσέθηκεν ἡ
Χριστινὴ, καὶ ὁ ὄρος οὗτος εἶναι, ὁ ἐξαδέλφος
μου νὰ μὴς δωρήσῃ ὀλόκληρον ἐδομάδα· ἀλ-
λως δὲν ὑπογράφω τὸ συμβόλαιον. Ἐς μᾶθῃ
ὁ ἐξαδέλφος μου ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα μοὶ
ἀνήκουσιν.

Ἡ τοιαύτη πρόσκλησις ἦτο λίαν ἐκλυσιχτική,
ἀλλ' ὁ Ἐμμανουὴλ προσεβλήθη ἐκ τούτου, δι'
οὐ ἐγένετο. Ἀποπν τῷ ἐφαίνεται, ἡ θυγάτηρ
νὰ διεκδικῇ τὴν περιουσίαν τῆς ἀπάναντες τῆς
μητρὸς τῆς. Ἡ Χριστινὴ συγκρατεῖται νὰ τῷ
προσφέρῃ ἐκδουλεύσιν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἤθελε
καὶ νὰ μὴ τὸ ἀγοσῇ. Διὸ καὶ μόνον δι' ἐλα-
φρὰς ὑποκλίσεις ἀπεκρίθη. Ἡ κόρη ἐπέμενε,
ὡς καὶ ἡ θαρωνίς, καὶ τέλος ὁ Ἐμμανουὴλ ὑπε-
χώρησεν.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐβδομάδος παρε-
χώρησε δευτέραν, εὐχαρίστως δὲ θὰ ἐζήτηε καὶ
τρίτην. Ἡ Χριστινὴ, ὅσῳ τὸν ἔβλεπε, τοσοῦτον
ἐπειθετο περισσότερον ὅτι οὐδέποτε θὰ εὕρισκε
καταλληλότερον δι' αὐτὴν σύζυγον. Ἐπομένως
ἐξησχισεν ἐπ' αὐτοῦ ὅλας τὰς δυνατὰς γοη-
τείας, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τοσοῦτον τὸν εἰλικυσε,
ὥστε τῷ ἐφαίνετο ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῇ
ἀπ' αὐτῆς. Ἐγγράφη πρὸς τὴν μητέρα του,
ἐξηγῶν αὐτῇ τὰ πάντα, τὴν ἄκραν καλωσύνην
τῆς θείας του, τὴν χάριν τῆς ἐξαδέλφης του,
καὶ τέλος τὴν παρεκάλεσε ν' ἀφήσῃ ὅλας τὰς
ἐργασίας τῆς κατὰ μέρος καὶ νὰ μεταβῇ καὶ
αὐτὴ εἰς τὴν ἐξοχίαν. Ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου
μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἐλευθέρσεώς σου! Ἐγγράφη
πρὸς τὴν μητέρα του.

Ἡ μαρκησία Σάντζ ἠγάπα μέχρι λατρείας
τὸν υἱὸν τῆς· ἦτο ὅμως καὶ γυνὴ συνετὴ εἰς
ἄκραν καὶ προβλεπτικὴ. Καλῶς ἐγίνωσκε πόσον
ὁ ἔρως παραλύει τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ ἔσπευσε
ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, μὴ ὁ Ἐμμανουὴλ τῆς διὰ κατε-
σπευσμένης ἐκλογῆς καταστῆ δυστυχῆς. Ἡθέ-
λησεν ἐπομένως νὰ ἴδῃ τὰ πάντα ἰδίως ὀφθαλ-
μοῖς, νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αἰφνης ἐνε-
φανίσθη εἰς τὴν ἑπαυλίαν καθ' ἣν στιγμὴν οὐ-
δεὶς περιέμενε αὐτήν.

Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ ὄλων. Ὁ Ἐμ-
μανουὴλ ἔβλεπεν ἐν τῇ ἀφίξει τῆς μητρὸς τὴν
ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων του. Ἡ Χριστινὴ ἐνό-
ησεν ὅτι ὁ νέος εἶχεν ἐκφρασθῆ πρὸς τὴν μη-
τέρα του καὶ ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις εἶχον
ἀρχίσει. Ἡ δὲ Κυρία Βοαμιλιάν, ἦτις ἀπὸ τῶν
πρώτων ἡμερῶν ἀμείνων ἔβλεπε τὴν συμπαθειαν
τῶν δύο νέων, ἐθεώρησε τὴν παρουσίαν τῆς μη-
τρὸς ὡς ἄριστον αἰώνον· διότι οὐδέποτε ὑπέθετε
ὅτι ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ τὴν Χριστινὴν χωρὶς
νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Οὐδέμια ἕμισ ἔλεξι ἀντηλ-
λάγη περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ὥστε τὸ
μέλλον συνοικέσιον ἐσυμφωνήθη λίαν αἰσίως
κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν πάντων τῶν εἰς τοῦτο ἐν-
διαφερομένων προσώπων.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς τῆς ἡ μήτηρ εἶχε
μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μακρὰν συνέντευξιν, καθ' ἣν
θαθέως διηγερένησε τὴν καρδίαν του καὶ ἐντρομος
ἀνεκάλυψεν ἐν αὐτῇ ἐν τῶν σφοδρῶν ἐκείνων
παθῶν, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς
εὐδαιμονίαν ἀδιάσειστον, ποτὲ δὲ δυστυχίαν ἐν-
τελεῖ. Ὁ Ἐμμανουὴλ ἦτο ἐκ τῶν πλασματῶν
ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι
προωρισμένα νὰ ὑπηρετῶσι τοὺς ἄλλους καὶ νὰ
ὑποφέρωσι σκεδὸν διαρκῶς. Ἡ μήτηρ του κα-
λῶς τὸ ἐγίνωσκε· διὸ καὶ ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὴν
ἀκόμη τὴν ἰδέαν συνοικεῖσιον.

— Ἐκτός ἂν δὲν νυμφευθῇ ἄγγελον, ἔλεγε
πρὸς τὰς φίλας τῆς, ὁ Ἐμμανουὴλ δὲν θὰ ᾔνοι
εὐτυχῆς.

Ἡ Χριστινὴ τῇ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἐμπούησει
ἐντόπωσιν. Γινώσκουσα ἡ κόρη, ὅτι ἡ θεία τῆς
ἦτο γυνὴ εἰς ἄκραν προφυλακτικὴ, δὲν τῇ ἐφα-
νέρωσεν ὄλον τὸν χαρακτῆρά τῆς.

— Ὅτε ὁ νέος εὐρέθη μόνος μετὰ τῆς μητρὸς
του ἐρριφθῆναι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τῇ εἶπε·

— Δὲν εἶχον δίκαιον νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι ἡ
κόρη εἶναι ἀξίεραστο;

— Πράγματι ὠραία, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ·

ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκφρασθῆ ὀριστικώτερον πρέπει νὰ
τὴν γνωρίσω καλλίτερα. Ὑπάρχει τι ἐν τῷ
μεϊδιματί τῆς . . . τὸ ὅποιον . . . εἶ νὰ σοὶ
εἴπω . . . μὲ τρομάζει.

Ὅπως εἶχεν ἐκφρασθῆ, ὡς εἶπομεν ἦδη, καὶ
ὁ κ. Λιθῆ, ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς τῆς Χρι-
στινῆς.

— Τί λέγεις, μητέρα; εἶπεν ὁ Ἐμμανουὴλ
δυσανασχέτων. Θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν τὴν εἶδες.
Ἐξήτεις ἄγγελον διὰ σύζυγόν μου· ἰδοὺ εὐ-
ρομεν αὐτὸν τὸν ἄγγελον!

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας διηγήθη εἰς τὴν
μητέρα του, ἄνευ διακοπῆς, ὄλον τὸν βίον τῶν
δύο τελευταίων μηνῶν, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὴν
κόρην παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς
ἡμέρας, καθ' ἣν ἀφίχθη ἡ μήτηρ του. Ἡ Κυρία
Σάντζ ἠκροσθῆ μετὰ συγκινήσεως· ἐζήτηε νὰ
μᾶθῃ λέξιν τινα ἢ πρᾶξιν τῆς θυγατρὸς ταύτης
τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἣν ἴσως θὰ ἐκάλεε θυγατέρα
τῆς. Ὁ Ἐμμανουὴλ ἔβλεπε τὴν κόρην διὰ τοῦ
πρίσματος τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος, ἄπερ καλύπτει
μὲ πέπλον πυκνὸν ἔλην τὴν ὑπαρξιν καὶ μετα-
βάλλει εἰς χρυσὸν ὅτι ἐγγίσθη.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ σφίγγουσα
τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· πολὺ, πολὺ
τὴν ἀγαπᾷ!

— Τὴν ἀγαπῶ τοσοῦτον, ὥστε αἰσθάνομαι
ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ζῶω ἄνευ αὐτῆς.

— Δυστυχῶς, ἴσως καὶ ἔχων αὐτὴν σύζυγον
ἠδύνασο ν' ἀποθάνῃς ἀπὸ ἀπελπισίαν.

— Τί λέγεις, μητέρα;

— Τί θέλεις; Φοβοῦμαι καὶ αὐ-
τὴν, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, φοβοῦμαι καὶ σέ,
διότι παρὰ πολὺ τὴν ἀγαπᾷ.

Αἱ μητέρες ἔχουσιν ἐνίοτε προαισθήματα.
Ἡ συνδιάλεξις αὕτη παρετάθη ἐπὶ πολὺ. Ἀπα-
φασίσθη δέ, ἡ Κυρία Σάντζ νὰ μὴ ἐκφρασθῇ
εἰς τὴν ἀνδραδέλφην τῆς εἰμὴ ἀφ' οὗ καλῶς
μελετήσῃ τὴν Χριστινὴν. Ὁ Ἐμμανουὴλ συγ-
κατετέθη εἰς τοῦτο, διότι ἦτο θέβαιος περὶ τῆς
ἐξαδέλφης του καὶ περὶ τοῦ γοητροῦ, τὸ ὅποιον
τὴν περιέβαλλεν. Δυσηραστήθη δὲ μόνον διὰ
τὴν ἐπερχομένην θρασύτητα εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν
δικαῶν αὐτοῦ πόθων.

Ἐγερθεὶς τὴν πρῶταν ἔσπευσε πρὸς τὴν παρα-
ποτάμιον οἰκίαν, ὅπου ἡ Χριστινὴ εὐνεύειζε
νὰ διερχομένη ὥρας τινὰς τῆς πρωίας, ὅπως ζω-
γραφίσῃ. Ἡ κόρη ὑπεδέχθη τὸν νεανίαν δι' ἐ-
νός τῶν μεϊδιματῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον
ἐφοβήθη τὴν ὑποπτον μητέρα.

— Ὁ ἰπότης μου ἐκοιμήθη καλά; ἠρώ-
τησεν αὐτὸν εὐθύμως ἡμᾶ ἰδοῦσα αὐτόν.
Θέλουσα νὰ τὸν κολακεύσῃ τὸν εἶχεν ὀνο-
μάσει ἰπότην τῆς.

— Ὅχι, ἐξαδέλφη μου. Δύναται τις νὰ
κοιμηθῇ τῶρα;

— Πῶς ὄχι; Ἐγὼ ἐκοιμήθην ὄλον τὴν
νύκτα.

Καὶ τοῦτο λέγουσα ἐψεύδατο.

— Ἀγαρίστε! εἶπεν ὁ Ἐμμανουὴλ.

— Ἐγὼ ἀγαρίστος; Ἐπειδὴ κοιμῶμαι;

— Βεβαίως. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· τῶρα
δὲν δύναται τις νὰ κοιμηθῇ.

— Τοῦτο θὰ ἦτο λίαν δυσάρεστον, ἐξαδέλφε.

Ὁ ὄνος εἶναι τόσον ὠραῖον πρᾶγμα!

— Ὅχι, ὄχι. Ὅταν κοιμῶμαι, δὲν δύναμαι
νὰ σὲ συλλογίσωμαι. Ἐνίοτε ὀνειρεύομαι, ἀλλὰ
δὲν εἶναι τὸ αὐτό.

— Μοὶ εἶχες ὑποσχεθῆ . . .

— Βέβαια. Ἀλλὰ τῶρα ἡ μήτηρ μου
ἐφθασε καὶ ἡ ὑπόσχεσις μου δὲν ἔχει πλέον
ὑπόστασιν.

— Πῶς; Μήπως ἡ μήτηρ σου ὠμίλησεν
ἦδη πρὸς τὴν μητέρα μου; Ἐσυμφωνήσαν
μήπως;

Ὁ νέος ἐκύβη τὴν κεφαλὴν του.
— Οὐδὲν δύναμαι νὰ μάθω, τὸ θλίπει.
— Ἡ μήτηρ μου σὲ ἀγαπᾷ· θρασύτερον θὰ
σὲ ἀγαπήσῃ ἀκόμη περισσοτέρον καὶ θὰ σὲ ζη-
τήσῃ ὡς σύζυγόν μου παρὰ τῆς μητρὸς σου.

— Καὶ πότε;

— Σήμερον, αὔριον, ἀπόψε. Ἄγνω· ἀλλὰ
θὰ τὸ κάμῃ θεθαίως.

— Ἡ θεία μου δὲν διάζεται τόσον, ὅσον σὺ.

— Αὐτίς κανεὶς δὲν σὲ ἀγαπᾷ, κανεὶς δὲν
δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὅσον ἐγὼ, Χριστινὴ.

Ἄνηρ ἔχων περισσοτέραν πείραν ἤθελε τρο-
μάζει ἀπάναντι τοσαύτης ψυχραιμίας, τοσαύτης
ὑπεροφίας νεαρὰς κόρης. Ἡ Χριστινὴ οὐδεμίαν
ἄλλην ἠθάνετο συγκίνησιν ἢ τὴν τῆς κορε-
σθείσης φιλαυτίας καὶ τοῦ φθόβου, ὃν τῇ ἐνέ-
πνεεν ἡ μαρκησία, ἧς καλῶς ἐγνώριζε τὴν διο-
ρατικότητά. Οὕτω κυρία οὕσα ἐαυτῆς ἔμαθε
παρὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς τὰ κατὰ τὴν παρελ-
θούσαν ἐσπέραν συμβάνα μεταξὺ μητρὸς καὶ
υἱοῦ. Εὐκόλως ἐνόησε τὴν δυσπιστίαν τῆς μη-
τρὸς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν καταβάλῃ. Αἱ
δυσκολίαι ἐκέκονταν παρ' αὐτῇ τὸν πόθον τῆς
ἐπιτυχίας. Ἡ ἀρχομανία τῆς, ἡ ὑπεροφία τῆς
ἐξηγέρθησαν ἐν αὐτῇ ἀκατάσχετοι. Τὸ στάδιον
ἦτο ἀνοικτόν· ὄρμησις πρὸς τὸν ἀγῶνα μὲ τὴν
πεποιθισιν ὅτι θέλει ἐξέλθει νικητῆς.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΥΡΑΜΟΕΙΔΕΣ
ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΓΟΣ.

Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 21.)

ΕΙΣ μικρὰν ἀπόστασιν τοῦ χωρίου Σκα-
φιδάκι παρὰ τὸ Ἄργος οἰκοῦνται τὰ
ἔρειπια μνημείου πυραμοειδοῦς, ἄπερ
παριστᾷ ἢ παρατεθειμένην ἡμῶν εἰκὼν. Τὸ
μνημεῖον εἶναι ὀρθογωνικὸν ἐκ μεγάλων τε-
τραγώνων λίθων, ὀριζοντίως τεθειμένον, οἷτινες
ἐμφανίζουσι ῥυθμὸν μεσάζοντα μεταξὺ τοῦ κυκλω-
πείου καὶ τοῦ πελασγικοῦ. Εἰς μίαν τῶν γω-
νιῶν ὑπάρχει θύρα καταλήγουσα εἰς τρίγωνον,
ἦτις διὰ εἶδους διαδρόμου ἄγει εἰς κεντρικὸν
θάλαμον. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι, ἐκτός τοῦ
παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον, τὸ μόνον παράδειγμα
ῥυθμοῦ πυραμοειδοῦς εὐρισκόμενον ἐν Ἑλλάδι.
Ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι τὸ μνημεῖον ἀνήγγεθη εἰς
τιμὴν τῶν Ἀργείων ὀπλιτῶν τῶν πεσόντων ἐν
τῇ μάχῃ τῶν Ἰαυῶν, τῇ συγκροτηθείσῃ κατὰ
τῶν Σπαρτιανῶν καὶ τῆς μυθίας ποιεῖται ὁ Παι-
σανίας. Περιέργον εἶναι νὰ εὕρισκῃ τις ἐπὶ τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἐδάφους τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αἰγυπτια-
κοῦ ῥυθμοῦ καὶ οὕτω νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἱστορικὴ
παράδοσις, καθ' ἣν αἰγυπτιακοὶ ἀποικίαι ἰδρύ-
θησαν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Δαναοῦ.
Μία τῶν μεγάλων ἐν Ἑλλάδι τέρφων εἶναι νὰ
δύναται τις νὰ διευκρινήσῃ τὴν ἀρχαιοτάτην
αὐτῆς ἱστορίαν, νὰ δώσῃ σῶμα εἰς τὰς παρα-
δόσεις καὶ νὰ μεταφέρῃ τις διὰ τῆς φαντασίας
εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν πρόσφατον, τὰ ὅποια
μέχρι τοῦδε ἦσαν μυθικά, καὶ νὰ καταστήσῃ
ἤρωας καὶ ἡμιθεοὺς ἀνθρώπους θνητούς, οὓς
δύναται νὰ παρακολουθῇ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ
αὐτῶν βίῃ. Τοιοῦτος εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Ἡρα-
κλέους, ὃν κατὰ τὴν τῶν μερῶν τούτων ἐπι-
σκεψιν νομίζει ὅτι θλίπει τις ζῶντα, ἀποκηραί-
νοντα τὰ ἔλη καὶ καταβάλλοντα τὸν πυρετόν,
τὸν δεκατίζοντα ἐν τῇ ἀρχαιότητι τοὺς κατοίκους
τῆς χώρας ἐκείνης.

ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.
Εἰκὼν Εὐγενίου Delacroix.
(Ἦρα σελ. 29.)

ΠΑΡΑΘΕΤΟΜΕΝ μικρὰν εἰκόνα τοῦ διαση-
μοῦ Γάλλου ζωγράφου Εὐγενίου Dela-
croix, περιστάσαν τιγρὴν ἀγωνιζομένην
ἐναντίον ὄφρατος. Ἡ στάσις τῶν δύο ἀντιπάλων
εἶναι ἐκφραστικωτάτη καὶ ἀμφίβολον εἶναι τίς ἐκ
τῶν δύο θὰ ἐξέλθῃ νικητῆς. Εἰς τοιαύτας πα-
ραστάσεις ὁ Delacroix εἶναι πράγματι ἀμίμητος
καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ ὕπατος τῶν ῥομαντικῶν
ζωγράφων τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος. Ὀλίγοι τῶν
ζωγράφων ἐπηρέθησαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ
τῶν δημοσιογράφων ὅσον ὁ Delacroix, ὅστις ἐν
ἔτει 1863 ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς περι-
στοιχοῦντας τὴν κλίνην φίλους του· "Ἄνθρωπον
εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ πάλιν κατέβηεν εἰς τὴν
γῆν, ἀείποτε ἐργαζόμενος, ἀείποτε εὐρισκὼν
ἀντιπάλους καὶ ἀνταγωνιστάς." Οἱ διασημότεροι
τῶν συγκρότων συγγραφέων συνεδέοντο πρὸς αὐ-
τὸν διὰ στενῆς φιλίας, οὕτως ἡ Γεωργία Σάνθ,
ὁ Ἄλφρεδὸς Μυσοῦ, ὅστις ἠρόσκειτο νὰ περιπατῇ
μετ' αὐτοῦ ἐν νυκτὶ θερναίσι καὶ νὰ συζητῇ περὶ
τέχνης. Ὁ κριτικὸς Beaudelaire ἐθαύμαζεν
ἰδίως τὰς γυναικείας αὐτοῦ εἰκόνας, καὶ ἐν πρώ-
τοις τὴν "Κλεοπάτραν", ἀληθῆς ἀριστοτέρημα.
Ἡ μικρὰ εἰκὼν, ἣν παραθέτομεν, ἀνακαλεῖ ἡμῖν
τὴν σκηνὴν τοῦ Delacroix μετὰ τοῦ ἐπιφανοῦς
γλύπτου Βαρῶ, ὅστις εἶναι στενὸς φίλος του. Ὁ
Delacroix ἦτο τὸ μεταίχμιον τρόπον τινα με-
ταξὺ τῶν ὁπαδῶν τῆς μορφῆς καὶ τοῦ χρωμα-
τισμοῦ, τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ
Ἀριστοτέλους ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἂν δυνάμεθα
νὰ ἐκφρασθῶμεν οὕτω. Τὸ πρῶτον μέλημα
αὐτοῦ ἦτο ἡ ἐκφρασις, διὸ καὶ πολλὰς θλί-
πομεν θυσιαζόμενας εἰς αὐτὴν τὴν λεπτότητα
καὶ τὴν ἐντέλειαν τῆς ἐργασίας· θλίπομεν τα-
ραχὴν τινα ἐπικαθημένην ἐπὶ τῶν εἰκόνων του.
Τοῦτο ἀποδίδουσι τινες εἰς τὸ ὅτι ὁ Delacroix
ἐγεννήθη ἐκ γονέων, ὑποστάτων ὄλων τῶν συγ-
κινήσεων τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως,
καὶ παραδέχονται ὅτι αἱ σκηναὶ τῶν φοβερῶν
ἐκείνων ἡμερῶν ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος
τοῦ πολλά ἐτη μετὰ τὴν διαδραματίσασιν αὐτῶν
γεννηθέντος υἱοῦ. Τὸ περίεργον τοῦτο φυσιο-
λογικὸν φαινόμενον ἔδει νὰ ἐξετασθῇ περισσό-
τερον ὑπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα ζητήματα μελετώντων.

Ἡ ὕψιστος εἰς στεν

αὐτοῦ, ὁ ἄηρ τοῦ δωματίου ἄρζεται νὰ κινῆται ὀλίγον, διότι συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἐκτός τοῦ δωματίου ἀέρος διαμηχρῶν εἰσερχομένων νεῶν καὶ ἐξερχομένου παλαιοῦ· ἂν ὅμως ἀνοίξωμεν καὶ ἕτερον παράθυρον ἐξ ἀντιθέτου πλευρᾶς, ὁ τοῦ δωματίου ἄηρ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἀντικαθίσταται διὰ νέου, ὅστις μετ' οὐ πολλῶν χρονικῶν διαστήματι φεύγει ἀφίνων τόπον εἰς νεώτερον ἀέρα, δηλαδή σχηματίζεται βεῦμα. Μόλον ὅτι ἡ φυσικὴ διδάσκει, ὅτι ὅταν δωμάτιόν τι εἶναι ἀνοικτὸν ἐκ δύο πλευρῶν γεννᾶται βεῦμα καὶ ἡ τοῦ δωματίου θερμοκρασία τάχιστα μεταβάλλεται, ἡ δὲ ὀρθὴ παρατήρησις ἀποδεικνύει ὅτι πολλοὶ ἔπαθον κοιμηθέντες ἢ ἀπλῶς διαμείναντες ἐντὸς τοιοῦτου δωματίου, οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς ἀνατολῆς καὶ πολλῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας μερῶν πιστεύουσι, ὅτι ὁ κοιμώμενος ἐν δωματίῳ ἔχοντι ἐν μόνον παράθυρον ἀνοικτὸν θλάπεται καὶ φροντίζουσι ἐπιμελῶς ν' ἀνοίξωσι καὶ ἐξ ἄλλης πλευρᾶς θύραν ἢ παράθυρον διὰ νὰ μὴ πάθωσι.

§ 7. Ἄνευ τακτικῆς διαίτης οὐδέμια ὀρθὴ σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ἀνάπτυξις ἢ ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι εὐφροία· διότι ἕλος ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ τοῦ ζωϊκοῦ σώματος, ἐξαρτάται ἐκ τῆς διαίτης ἧστὸς τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἀναπληροῦνται αἱ τοῦ σώματος ἀνάγκαι, τουτέστι ἐκ τῆς θρέψεως· ὅσον ὀλιγώτερον φυσικὴ εἶναι ἡ διαίτα, δηλαδή ἐλλειπής, ὑπερβολικὴ ἢ ἀκατάλληλος, τόσον πλείστερας ἀτελείας ἔχει ὁ ὄργανισμὸς, τόσον ἀσθενέστερος καθίσταται.

Ἡ μακροβιότης τίνος ἄλλου παρὰ τῆς τακτικῆς διαίτης ἀποτέλεσμα εἶναι; Πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ζωῆς, λέγει Γάλλος συγγραφεὺς, ἀπαιτοῦνται τακτικὴ διαίτα, κατοικία εὐαέρου μέρους, καλὴ ἀνατροφή, δηλαδή χρηστότης ἡθῶν, ἐνασχόλησις ἢ ἐπιτήδευμα, πρὸς τὸ ὅποιον ἔχωμεν κλίσιν, ἔλλειψις κακῶν ἔξεων. Ἐάν τις ἀκολουθῆσθαι τοῦ κανόνος τούτου, ἔχει δὲ συγχρόνως καὶ εὐρωστίαν, κατὰ γὰρ ἐξ ὑγιεινῶν καὶ μὴ προίμως ἀποθανόντων γονέων, ἔχει θραδὸν σφυγμῶν, ἥσυχον καὶ μὴ διακοπώμενον ὕπνον, εὐπεψίαν, δηλ. καλὸν στόμαχον, ἥπιον χαρακτήρα, ἄνευ ἐρεθισμῶν ἀλλὰ καὶ ἄνευ χανονότητος, ὁ τοιοῦτος καθίσταται μακρόβιος· ἐξ αὐτῶν τὰ πλείστα ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκείνων τὰ ὅποια ὀν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς ὡς π. χ. τῆς εὐρωστίας, τὴν ὅποιαν κληρονομοῦμεν παρὰ τῶν γονέων μας, ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ὁ τρόπος τοῦ ζῆν· διότι διὰ τακτικῆς διαίτης πολλάκις δυνάμεθα νὰ ἐλευθερωθῶμεν κληρονομικῶν ἀσθενειῶν, ἐν ᾧ καλῆς κατασκευῆς καὶ εὐρωστοὶ ἄνθρωποι, οὐδέμια σωματικὴν ἀτέλειαν φέροντες, φθειροῦσι ἑαυτοὺς διὰ κατὰ χρήσεων. Πόσο εὐρωστοὶ δὲν ἀφανίζονται νέοι, πόσο φιλάσθενοι καὶ καχεκτικοὶ δὲν ζῶσι μέχρι γῆρας; διότι ἡ ἀσώτευσις τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμεων θραχύνει τὴν ζωὴν, ἐνῶ ἡ οικονομία αὐτῶν τὴν ἐπεκτείνει. Ποῖος δὲ εἶναι ὀδηγὸς ἡμῶν πρὸς τοῦτο; ἡ φρόνησις. Πῶς δὲ δυνάμεθα γενέσθαι φρόνιμοι; διὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως.

§ 8. Πολλὸ δὲ πρὶν τοῦ σώματος φθειροῦσιν αἱ σωματικαὶ καταχρήσεις τὸ πνεῦμα· ἡ περὶ τὸ τρώγειν καὶ πίνειν ἀμετρία, ἀμβλύνει τὸν νοῦν, καθιστῶσα αὐτὸν ἀνικανὸν νὰ σκέπτηται· ἡ μετριότης αὐξάνει καὶ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τὴν ἰσχύν.

Περὶ τῶν τροφῶν.

§ 9. Ἡ προτίμησις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς τροφῆς ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· τὸ θρέψος ἔχει ἀποκλειστικὴν ἀνάγκην γάλακτος καὶ ἰδίως τοῦ μητρικοῦ· ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι ὑγιές, ἀνάγκη ἢ μητέρα νὰ εἶναι

ὑγιής· παρούσης οὐσιωδῆς τῆς μητρῆς, πρέπει νὰ θηλάζῃ ἀπὸ τροφῶν. Μητέρα ἢ τροφὸς πρέπει νὰ ἀπέχῃσιν ἐρεθιστικῶν, καρικευμένων, ὡς καὶ δυσπέπτων τροφῶν. Πρέπει ν' ἀναπνέωσι καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ κρυολογήματα· ν' ἀποφεύγῃσι προσεῖσι καὶ τὰς ἡθικὰς συγκινήσεις, ὡς θυμὸν κ. τ. λ. Ἰκανὸς ἀριθμὸς παιδιῶν ἀποθνήσκουσι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ζωῆς τῶν ἐνεκα ἰσχυρῶν συγκινήσεων, ἢ σωματικῶν κόπων τῶν μητέρων· ὁ λαὸς καλῶς γνωρίζει τοῦτο λέγων ὅτι ἡσθιέντες τὸ παιδίον ἀπὸ πικραμένον, παραγμένον ἢ κουρασμένον γάλα. Ὁμοίωμορος καὶ τακτικὴ διαίτα τῶν θηλαζουσῶν εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ νεογνοῦ· διότι πᾶσα αἰφνιδια μεταβολὴ τῆς διαίτης θλάπτει τὴν ὑγείαν του, προξενούσα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εὐκοιλιότητα· τοῦτο παρατηρεῖται κυρίως εἰς τὰς ἐκ χωρίων προσλαμβανόμενας τροφὰς, αἵτινες διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ φυτικῆς τροφῆς τοῦ χωρίου μεταβαίνουσι εἰς τὴν λίαν θρεπτικὴν διαίταν τῆς πόλεως. Ὅθεν καλὸν εἶναι ἡ μεταβάσις ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην διαίταν νὰ γίνηται θαθμηρῶν. Ὅταν πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν θήλασιν τροφός, ἐπειδὴ ἡ τοῦ γάλακτος σύνθεσις εἶναι διάφορος κατὰ τοὺς διαφοροὺς μῆνας, πρέπει νὰ ζητῶμεν τροφὴν μὲ γάλα σύγχρονον τοῦ τῆς μητρῆς τοῦ θρέψους.

§ 10. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ καὶ τροφῆς, καταφεύγομεν εἰς τὴν τεχνητὴν τροφὴν τοῦ θρέψους, μολοντὶ αὐτὴ εἶναι ὑποδεεστέρη τῆς φυσικῆς, διότι δὲν ἡμποροῦμεν νὰ παραχωρῶμεν εἰς τὰ θρέψη γάλα ἔχον τὴν αὐτὴν χημικὴν σύστασιν, καὶ τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. Τὸ προτιμότερον γάλα τὸ τῆς δαμάλιδος περιέχει πλείστορον θούτηρον καὶ τυρόν, ὀλιγώτερα δὲ ἄλατα καὶ ὀλίγην ζάχαριν· ἀραιούμενον ὅμως τὸ γάλα δι' 1/3—2/3 ὕδατος, καὶ προστεθεμένης εἰς 1000 μέτρων τοῦ μίγματος 20—25 γαλακτοσακχαρώσεως καθίσταται ὁμοιον τῆ τῆς γουακῆς. Εἰς τὴν ἀραίωσιν τοῦ γάλακτος ν' ἀκολουθῶμεν τὴν ἐξῆς ἀναλογία

α'	ἔδδομάς	1	γάλακτος	2	ὕδατος
β'	-	2	-	3	-
γ'	καὶ δ'	ἔδδ.	1	-	1
τὸν β'	μῆνα	3	-	2	-
γ'	δ', ε'	καὶ	-	-	-
στ'	μῆνα	2	-	1	-

εἰς ἰστρομετρικὰν
36-39 βαθμ. Κελσ.

Ἡ θήλασις τοῦ θρέψους διὰ νὰ ὠφελήσῃ πρέπει νὰ γίνηται τακτικῶς, τουτέστι τὴν μὲν ἡμέραν μετὰ παρέλευσιν 2 ὥρῶν τὴν δὲ νύκτα μετὰ παρέλευσιν 4 ὥρῶν. Παρ' ἡμῶν ἢ θήλασις γίνεται ὁσάκις κλαύσῃ τὸ θρέψος, τὸ ὅποιον εἶναι θλαπτικώτατον διὰ τε τὸ θηλάζον καὶ τὴν μητέρα του. Ἐπίσης εἶναι ἐπιβλαβὲς καὶ τὸ παρεῖναι τὸν μαστὸν μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ὥρῶν, διότι ἀδυνατοῦν τὸ θρέψος νὰ ἐκκενώσῃ ὑπερπληρωμένον μαστὸν, τρέφεται μόνον ἐκ τοῦ ὑδαρστέρου μέρους, ἐπειδὴ πάντοτε τὸ πρῶτον ἀμελγόμενον εἶναι ὑδαρστέρον. Ἡ πρώτη θήλασις τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ γίνηται 5-6 ὥρας μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ ὅχι μετὰ 1 ἢ 2 ἡμέρας, ὡς πολλαχὸθ συνήθίζεται.

§ 11. Ὅταν τὸ θρέψος φθάσῃ εἰς ἡλικίαν 3-4 μηνῶν, καὶ παρατηροῦμεν ὅτι δὲν τῆ ἐξαρκεῖ ἡ τροφὴ παραχωροῦμεν αὐτῆ ἢ γάλα δαμάλιδος συγκερσασμένον μὲ ὕδωρ ἢ ἐκ τῶν παρακατῶν σημειουμένων τροφῶν, φροντίζοντες ὅμως μὴ διὰ προσφορᾶς μεγαλύτερου ποσοῦ ὑπερπληρωσῶμεν τὸν στόμαχον· ἀπὸ τοῦ 7^{ου} ὅμως καὶ 8^{ου} μηνὸς πρέπει νὰ συνήθίζεται διαμηχρῶν εἰς στερωτέραν τροφὴν, πλῆτον ἐξ ἀλεύρου καὶ ζωμοῦ κρέατος ἢ γάλακτος δαμάλιδος, καλῶς ἐψημένον λευκὸν ἄρτον ἐντὸς γάλακτος ἢ ζω-

μοῦ κ. τ. λ. ἄμα ἀναφανέντων τῶν πρῶτων ὀδόντων τὸ παιδίον χωνεύει ὀρρήγορα, ἀλλὰ δὲν ὑποφέρει δυσπέπτουσι καθὼς καὶ καρικευμένους ἢ ἐρεθιστικὰς τροφὰς.

§ 12. Πάντων τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐρχομένων γαλακτοῦχων ἀλεύρων προτιμότερα εἶσι τὰ ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν μητέρων παρασκευασθέντα ἐκαστοτε ῥοφήματα καὶ πλῆτον ἐξ ἀμόλου, θρόμου, ἀλεύρου, ταπιοκά, μαρνανταμόλου, γεωμήλων, ἄρτου καὶ λοιπῶν ἀμυλωδῶν οὐσιῶν. Πρὸς κατασκευὴν τούτων λαμβάνουσι αἱ μητέρες δύο κοχλιάρια τοῦ καφέ ἀλεύρου ἐκ θρόμου καὶ ἐν ποτήριον γάλακτος. Πρὸς ἀποφυγὴν θρόμβων τὸ ἐκ θρόμου ἄλευρον ἀναλύουσι καλῶς πρότερον ἐν ὀλίγῳ ψυχρῷ ὕδατι, καὶ εἰτα ῥίπτουσι ἐν τῷ ζέοντι γάλακτι προσθέτουσαι μικρὰν ποσότητα σακχάρου καὶ ἄλατος ἀφίνουσι αὐτὸ ἐν τῷ πυρὶ 2-3 λεπτά τῆς ὥρας, μέχρις οὐ τὸ ὅλον ἄρρηκτῶ λαμβάνουσι ὑστάτιν ἀραιῶς πυκτῆν· τὸν αὐτὸν περίπου τρόπον παρασκευῆς ἔχει καὶ τὸ ἐξ ἀλφίτων ῥόφημα. Ἐν κοχλιάριον τοῦ τείου κριθῆς λεπτότατα τετριμμένης διὰ κοινοῦ μύλου καφέ θράζει ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς 35 ὄραμια ὕδατος, μεθ' ὃ προστίθεται ὅσον δραχμῆς ἄλατος καὶ διηθήται. Ἐάν πρόκειται περὶ παιδιοῦ πολὺ μικρᾶς ἡλικίας προστίθεται εὐθὺς μετὰ τὴν διήθησιν γάλα δαμάλιδος ὅσον τὸ ἡμίον μετὰ τοῦ ὅλου μίγματος καὶ ὀλίγον σακχάρου.

Οἱ διάφοροι πλῆτοι σύγκειται ἐξ ἄρτου διπύρου (παξιμαδιοῦ) κ. τ. λ. Πρὸς κατασκευὴν λαμβάνουσι αἱ μητέρες κύταλον ἄρτου καλῶς ἐψημένον, ὅπερ ἀναλύουσι ἐν μικρᾷ ποσότητι ὕδατος, μέχρις οὐ πᾶς θρόμβος διαλυθῆ, καὶ εἰτα προστίθουσι τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα γάλακτος, μικρὰν ποσότητα ἄλατος καὶ σακχάρου, καὶ τὸ ὅλον φέρουσι εἰς τὴν πυρᾶν, ἐν ἣ ἀφίνουσι αὐτὸ μέχρις οὐ σχηματισθῆ ἄραιὸς πλῆτος. Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου τρόπον σχηματίζονται καὶ τὰ λοιπὰ ῥοφήματα καὶ οἱ πλῆτοι οἱ ἐκ τῶν λοιπῶν οὐσιῶν συγκείμενοι. Πάντα ὅμως πρέπει νὰ ὦσιν ἀραιὰ καὶ ἔξοπτα (καλῶς ἐθεραμμένα).

Σημειώσεις. Ὁλόκληρος ἡ § 12 καὶ μέρος τῆς § 10 ἀντεγράψθησαν ἐκ τῆς ὑμεινῆς τῶν θρεφῶν ὑπὸ Κυριαζίδου τὴν ὅποιαν συνιστάμεν εἰς τὰς ὁμογενεῖς Κυρίας.

§ 13. Ἡ τάξις τῆς καθ' ὠρισμένης ὥρας τροφῆς πρέπει νὰ τηρῆται αὐστηρῶς· ἡ περὶ τὸ τρώγειν καὶ θηλάζειν ἀταξία θλάπτει ὅχι μόνον τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύνανσιν τοῦ νοῦ· ἐκτὸς τούτου ὁ συνηθιστὸς νὰ φυλάττῃ τὰς τῆς τῆς ὥρας τοῦ φαγητοῦ δὲν θά δυσκολεθῆ κατόπιν νὰ συνειθίσῃ καὶ νὰ ἐργάζηται τακτικῶς.

§ 14. Εἰς τὰ τρυφερώτατα παιδιὰ θλάπτει τὸ κρέας, (τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ διδῆται πρὶν τοῦ τέλους τοῦ δευτέρου ἔτους) προξενούσιν ταχύτητα τῆς κυκλοφορίας καὶ αὐξῆσιν τῆς τοῦ σώματος θερμοκρασίας, δηλ. τεχνητὸν πυρετὸν· παραμικρὰ δὲ πολλακὶς ἐξωτερικὰ ἢ ἐσωτερικὰ αἰτία, π. χ. αἰφνιδια μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας, ὀδοντοφυΐας, ἐξανθήματα κ. τ. λ. προξενούσιν φλογώσεσι τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἄλλων ὀργάνων.

Καφέ, τέτον καὶ σοκολάτα εἶναι ἐπιβλαβῆ διὰ τὰ μικρὰ διότι εἶναι ἐρεθιστικὰ καὶ διεγερτικὰ τῶν νεύρων καὶ τῆς φαντασίας· ἐκτὸς τούτου τὸ μὲν τέτον χαλαροῦσι τὸν στόμαχον, ἡ δὲ σοκολάτα προξενεῖ κατάρρους αὐτοῦ. Οἶνος, ὡς σύνθησε ποτόν, εἶναι θλαπτικὸς, καθὼς πᾶσα ἐρεθιστικὴ οὐσία· εἰς ἐξησθενήματα, χλωμά, νευρὰ παιδιὰ ὡς ἱατρικὸν καὶ τῆ συμβουλῆ ἱατροῦ, ὀλίγος οἶνος μετὰ σακχαρώσεως ὠφελεῖ· τινὲς νομίζουσι, ὅτι καὶ τὴν ἀναπτύξιν τῶν σκελετικῶν ἐμποδίζει ὁ οἶνος.

§ 15. Εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν πρέπει ἡ τροφὴ νὰ εἶναι θρεπτικὴ, ἀλλ' ἄνευ καρικευμάτων, κρέας, γάλα, ὠά, καλῶς ἐψημένους ἄρτους, λαχανικά, ἐλεύθερα τοῦ λέππου, ὄσπρια καὶ ὄριμα ὀπωρικά· τὰ γεωμήλα εἶναι λίαν θλαπτικά. Πρέπει δὲ νὰ τρώγῃσι τετρακίς τῆς ἡμέρας ἐναλλασσομένων τῶν τροφῶν, διότι ὁ εἰς ἐν εἶδος περιουσιμὸς θλάπτει. Ἡ διαίτα κατὰ τινὰς περιστάσεις πρέπει νὰ τροποποιηθῇ εἰς μὲν τὰ λίαν εὐσάρκα μετριαζόμενου τοῦ ποσοῦ τοῦ κρέατος καὶ αὐξανόμενου τοῦ τῶν λαχανικῶν καὶ ὀσπρῶν· τοῦναντίον εἰς καχεκτικὰ καὶ ἐξησθενήματα προσφέρουσι πλείστορον κρέας, γάλα καὶ ὠά· προσεῖτι ἀπαιτεῖται κίνησις ἐν ὑπαίθρῳ καὶ γυμναστική.

§ 16. Κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἀπαιτεῖται ἐπίσης θρεπτικὴ διαίτα, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὰς ἐρεθιστικὰς τροφὰς καὶ τὰ πνευματώδη ποτὰ· ἡ ταχύτερα ἀνάπτει, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἡ ταχύτερα παρακμῆ τῶν κατοίκων μεγαλοπόλεων, ἔχει αἰτίαν σὺν τῇ ἀναπτύξει τῆς φαντασίας καὶ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον θρεπτικὴν καὶ ἐρεθιστικὴν διαίταν. Ἐπίσης ἀναγκαῖοί κίνησις ἐν ὑπαίθρῳ καὶ γυμναστική.

§ 17. Καθὼς οἱ παῖδες, οὕτω καὶ οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες δὲν πρέπει νὰ πίνωσι τακτικῶς οἶνον, οἶνονπνευμα, καφέ, τέτον, σοκο-

ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

Εἰκὼν Εὐγενίου Delacroix.

λάταν· λέγω τακτικῶς, διότι εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις διορίζονται τινὰ ὡς ἱατρικὰ ἢ διαιτητικὰ μέσα· ἐνῶ διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῶν, ἰδίως τοῦ οἴνου καὶ τοῦ οἶνονπνευματος, ἀναπτύσσονται φθίσις, νευρικὰ ἀσθένεια, ἀποπληξία κ. τ. λ. Ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ διορίζει, οἱ παῖδες καὶ νέοι μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 18 ἐτῶν οὐδὲ νὰ βάλωσι οἶνον εἰς

τὸ στόμα τῶν, διότι ἄλλως διαχετεύουσι πῦρ καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἐπιπλέον μὲν τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτακαιδέκα τὸ παράπαν οἶνον μὴ γεύεσθαι, διδάσκοντες, ὡς οὐ γρηὶ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἐπίσης καὶ ὁ Γαλλνὸς ἐν τῇ ὑγεινῇ του ἀπαγορεύει τὴν τοῦ οἴνου χρῆσιν. Ὁ οἶνος γαμίζει τὴν κεφαλὴν μὲ καπνοῦς· ἐνῶ δὲ ἀπὸ πᾶσαν ἀμετρίαν πρέπει νὰ προφυλαττώμεθα, τὴν τοιαύτην μάλιστα ἀμετρίαν, δηλαδή τὴν ὑπερβολικὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν· διότι ἡ θλάθη τῆς δὲν περιορίζεται εἰς τὸ σῶμα μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς ψυχῆς φθάνει· διὸ καὶ εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας ὁ ἄνευ μέτρον πινόμενος οἶνος εἶναι θλαπτικὸς, διότι διεγείρει αὐθάδεις θυμοὺς, καὶ κακοῦθεις ὕβρεις, καὶ τὴν λογιστικὴν δύνανσιν τῆς ψυχῆς, τὸν νοῦν, καταστάνει ἀμβλῶν καὶ τεθλωμένον. Τὰ δὲ παιδιὰ, ἀπὸ ὅσα ἀγαθὰ τυχόν, δύνανται νὰ προξενήσῃ ὁ οἶνος, οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχοντα, ὑπόκειται μόνον εἰς τὴν ἐξ αὐτοῦ θλάθην, οὐδεὶς λοιπὸν φρόνιμος θέλει συγχωρήσει νὰ μεταχειρίζονται τὰ παιδιὰ του τοιοῦτον ποτόν, τὸ ὅποιον, ἐνῶ οὐδεμίαν ὠφέλειαν προξενεῖ, θλάπτει σημαντικά.

Ἀυτολεξεῖ δὲ· Οἶνος ἐμπίπλησι τὴν κεφαλὴν ἀτμῶν. Οὐσῶν δὲ πασῶν τῶν ἀμετρίων φευκτῶν,

ΤΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΑΕΡΙΟΦΩΣ.

ἡ τοιαύτη μάλιστα ἂν εἴη φυσική, καθ' ἣν οὐκ εἰς τὸ σῶμα μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἐλάδη δεικνύται· διότι οὐδὲ τοῖς ἦδη τελείοις ἄνευ τοῦ προσήκοντος μέτρου πινόμενοι οἶνος ἀγαθός· εἰς θυμούς τε γὰρ ἐκκαλεῖται προπατεῖς καὶ ὄρειν ἀσελγῆ, καὶ τὸ λογίζομενον τῆς ψυχῆς ἀμέλλω τε καὶ τεθολωμένον ἐργάζεται· οἱ δὲ παῖδες τῶν μὲν ἐξ οἴνου γενομένων ἀγαθῶν οὐδένως προσδέονται, μόνως δὲ ἀπολαύουσιν αὐτοῦ τῆς ἐλάθης. Οὐκοῦν νοῦν ἔχον οὐδαίς, ἐπιτρέψει τοιοῦτον χρῆσθαι πώματι τοῦ παιδῶν, ὃ πρὸς τὸ μηδὲν ἀγαθὸν ἐργάζεσθαι, ἐλάθην ἀσάσιον ἐφεδρεύουσαν ἔχει." Ἐκ τῶν θυμῶν δὲ καὶ τῶν αἰσχρολογιῶν γεννωμένοι ἐυλοκοπήματα, ματαιώματα, φόνου. Ἐκ τῆς ἀργίας καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἔχειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἢ μάλλον τὰ πρὸς τὸ πίνειν, ἀπάται, κλοπαί, ληστρικός θίος, καὶ ἐν γένει τάσις πρὸς πᾶν κακόν. Κατὰ τὴν τελευταίαν αἰματηρὰν τοῦ δήμου τῶν Παρισίων μάχην ἐκ τῶν 441 φονευθέντων τὰ 296 πτώματα ἐδεδαϊώθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς ἀνθρώπους πρὸ χρόνων παραδεδομένους εἰς τὴν μέθην. Ταῦτα δὲ πάντα ἤθελον λείψει, ἂν παῖδες καὶ νέοι δὲν συνεβίβων ἐν πίνουσι οἴνου. Γονεῖς καὶ παιδαγωγοὶ πράττουσι μέγα σφάλμα, μέγα κακοῦργημα ἐπιτρέποντες τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου εἰς τὰ παιδιά. Κατὰ τὸν Αἰλιανὸν ὁ πῖθος καὶ ὁ ἐλέφας, ἐάν πῖθον οἴνου, ὁ μὲν ἐλέφας καὶ τὴν δύναμίν του, ὁ δὲ πῖθος τὴν πανουργίαν του καὶ συλλαμβάνονται εὐκόλως. "Πῖθος δὲ καὶ ἐλέφας ἐάν οἴνου πῖθον, ὁ μὲν τῆς ἀλγῆς ἐπιλαμβάνεται, ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς πανουργίας, καὶ εἰσὶν ἀρεθῆναι πᾶν ἀσβενεῖ." Ὡς πρὸς τὸν καφὲν, ἐπειδὴ ἄνθρωποι καθ' ὑπερβολὴν πίνοντες χάνουσι τὸν ὄντον των καὶ καθίστανται ἀνίκανοι νὰ ἐργάζωνται τακτικῶς, καλὸν εἶναι νέοι καὶ νέοι νὰ μὴ τὸν συνεβίβωσι. Δια νέους διανοητικῶς ἐργαζομένους καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθεστηρικῶν ζωὴν διάγοντας, εἶναι ὠφέλιμα αἱ κρατινὰ τροφά· εἰς τοὺς ἐργαζομένους σωματικῶς χωρὶς νὰ κουράζωσι πολὺ τὸν νοῦν των, εἶναι ὠφέλιμα τὰ ὑσπρια (φασούλια, κουκιά, βέβηθια κ. τ. λ.), ταριχευμένα κρέατα, (παστοურμάδες). Οἱ πρῶτοι ἔχουσι ἀνάγκην νὰ βάλλωσι μικρὰ ποσὰ εὐπέπτου τροφῆς εἰς τὸν στόμαχόν των, οἱ τελευταῖοι μεγαλειότερα καὶ ὀγκωδέστερα, διότι ἡ χώνευσίς των γίνεται δραστηριώτερα.

§ 18. Ἡ τροφή κατὰ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν πρέπει νὰ εἶναι θρεπτική, καὶ τόσο θρεπτικώτερα, ὅσον περισσοτέρα ἡ ἐργασία, εἴτε σωματικὴ εἴτε διανοητικὴ. Ἡ ἰδέα ἐστὶ οἱ διανοητικῶς δηλ. μὲ τὸν νοῦν ἐργαζόμενοι (διδάσκαλοι, γραμματεῖς) δὲν ἔχουν ἀνάγκην θρεπτικῆς τροφῆς, δὲν εἶναι ὀρθή. Αἱ δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην κακοῦχαι καθιστῶσιν ἀναγκαίαν τὴν ζωογόνησιν τοῦ σώματος διὰ ποτῶν· ἀλλ' ἀραγε πρέπει νὰ γίνεταὶ τοῦτο δι' οἴνου καὶ οἰνοπνεύματος, ἢ διὰ ζύθου, καφέ, τσίου κ. τ. λ., ἢ πέτρα ἀπέδειξε τὰ τελευταῖα προτιμώτερα τῶν πρώτων καὶ ἰδίως τοῦ οἰνοπνεύματος· διότι τὰ πνευματικῶν ποτᾶ ἀντὶ νὰ ἀναζωογονήσωσι τὸ σῶμα, ἐπομένως ν' αὐξήσωσι τὰς σωματικὰς δυνάμεις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασίας, ἀπ' ἐναντίας μετριάζουσι τὰς δυνάμεις του, γενόμενα ἀφορμαὶ ἀσβενεῖων καὶ ψυχικῶν παθῶν. Ζύθος, καφές, τσίου εἰσὶν ἐν γένει προτιμώτερα, πινόμενα δὲ μετὰ μέτρου εἶναι ἄξια καὶ τοῦ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν ὀνόματος, ἰδίως ὁ καφὲς μετὰ ζαχάρους καὶ γάλακτος πινόμενος.

§ 19. Ἡ γυνὴ εὐρίσκειται πολλὰς εἰς ἑλως ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὡς ἔγκυος, λεχώ, θηλάζουσα κ. τ. λ. Ὅθεν ἡ δίαιτα αὐτῆς εἶναι διάφορος κατὰ τὰς διαφόρους καταστάσεις τῆς. Ἐν καιρῷ ἐγκυμοσύνης κυρίως παρουσιάζουν

πολλὰς γυναῖκες ἐπιθυμίας ἀλλοκοτούς, τὰς ὑποίας, ἂν δὲν εἶναι ἐλαττικαί, πρέπει νὰ μὴν τὰς ἐμποδίζωμεν ἀπὸ τὰς θλαθερὰς θυμῶν πρέπει δι' ἡπίου τρόπου νὰ τὰς ἀπομακρύνωμεν. Τὰς συνήεις τροφὰς αἱ ἔγκυοι δύνανται νὰ τρώωσι πάσας, προφυλαττόμεναι μόνον ἀπὸ πολυφαγίαν, ἰδίως κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ στόμαχος εἶναι τεταραγμένος οὕτως εἰπαῖν. Οὐχ ἦτρον θυμῶς καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι θλαθερὰ ἢ πολυφαγία, διότι ὑποφέρουσι ἔπειτα αἱ λεχωίδες κατάρρους τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων. Ἡ ἰδέα ἦτις ἐπικρατεῖ εἰς τινὰ μέρη, ὅτι αἱ ἔγκυοι πρέπει νὰ τρώωσι μεγαλειότερα ποσὰ, διότι δι' αὐτῶν τρέφονται δύο ὄντα, εἶναι ἐσφαλμένη, διότι αἱ ἔγκυοι αἰσθάνονται ἐν γένει ἀποστροφὴν πρὸς τὰς τροφὰς, ὑποφέρουσι δὲ πολὺ, οὐχὶ μόνον ἀν παραφάγων, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἀν καλοφάγων, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται τὸ ἐσφαλμένον τῆς ἰδέας ταύτης. Ὅσῳ δὲ θερμότερον εἶναι τὸ κλίμα ἢ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, τόσο ἀναψυκτικώτερα πρέπει νὰ γίναι ἡ δίαιτα. Ὅσῳ ὀλιγώτερον ἀεραγωγικὴ (δηλαδὴ καθεστηκὴ) ἡ ζωὴ, τόσο ἐλαφροτέρα τροφὴ ἀρμόζει. Ἀπὸ δὲ τὰς τροφὰς ὅσας ἀποτρέφονται αἱ ἔγκυοι, ἐννοεῖται ὅτι πρέπει ν' ἀπέχων· ἢ ἀποστροφή αὐτῆ εἶναι ὀκνηρὸς τῆς φύσεως ὅτι ἤθελον ὑποφέρει, ἀν ἔτρωγον ἀπὸ ἐκείνας τὰς τροφὰς, τὰς ὁποίας ἀρνιάζονται. Ἐκ δὲ τῶν ἐρεθιστικῶν ποτῶν πρέπει ν' ἀπέχων, ἰδίως τοῦ δυνατοῦ καφέ καὶ τοῦ τσίου, τὰ ὅποια καὶ ἔκτρωσι (ἀποβολὴν) νὰ προεβήσωσι δύνανται. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αἰλιανῶν εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Μασσαλιωτῶν καὶ Μιλησίων δὲν ἐπετρέπετο ἡ χρῆσις τοῦ οἴνου. Ἐπίσης καὶ ἐν Ῥώμῃ οὐδ' εἰς τὰς ἐλευθερὰς γυναῖκας, οὐδ' εἰς τὰς δούλας ἐπετρέπετο ἡ οἶνοποσία.

Νόμος Μασσαλιωτικῶς. "Γυναῖκας μὴ ὀμιλεῖν οἴνω· ἀλλ' ὕδροποτεῖν πάσα γυναικῶν ἡλικία. Λέγει δὲ Θεόφραστος καὶ παρὰ Μιλησίοις τὸν νόμον τοῦτον ἰσχύειν καὶ πείθεσθαι αὐτῶν τὰς τῶν Μιλησίων γυναῖκας. Οὐκοῦν καὶ Ῥωμαῖοις ἦν ἐν τοῖς μάλιστα νόμος ὁδε ἐρρωμένος· οὗτε ἐλευθερὰ γυνὴ ἔπιεν ἂν οἴνον, οὔτε οἰκέτις."

Αἱ διατάξεις αὗται δηλοῦσιν α) ὅτι ὑπῆρχεν ἔκτοτε τὸ τῆς ὑγιεινῆς πνεύμα καὶ β) ὅτι καλῶς ἐγίνωσκον οἱ ἀρχαῖοι τὸν γυναικεῖον ὀργανισμόν.

Εἰς τὴν ἀρμόδιαν δίαιταν τῶν λεχωίδων πρέπει νὰ διδῆται μεγάλη προσοχή, διότι σφάλματα περὶ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ποτὸν πληροῦνται πολλὰς διὰ τῆς ζωῆς αὐτῆς· ζωμὸς ὄρνιθος μετὰ ὄρουζιου ἢ φιδῆ καὶ λευκὸς ἄρτος ἀρκουσι διὰ τὰς πρώτας ἡμέρας· ὁ καφὲς δὲν φαίνεται θλαπτικός, ἀλλὰ δὲν τὸν συνιστώμεν.

§ 20. Διὰ τὴν γερωνικήν ἡλικίαν πρῶτος κανὼν εἶναι νὰ τρώωσι ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ ζῶν, ἀποφεύγοντες ὑσπεπτα καὶ κεκαρικευμένα φαγητά, οὐδὲ τρώγοντες διὰ μίαν μεγάλην ποσότητα, ἀλλὰ πολλὰς (τέσσαρας φορὰς) τὴν ἡμέραν καὶ ἀπὸ ὀλίγον. Ὁ οἶνος εἶναι τὸ γάλα τῶν γερόντων· ὅθεν δι' αὐτοὺς καὶ μόνους δύνανται νὰ εἶναι ἐν καθημερινῇ, ἀλλ' ἐννοεῖται, μετρίᾳ χρῆσις. Οἱ παιδιόθεν ἐν τάξει καὶ διαίτῃ ἀνατραφεθέντες δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἰδιαίτερων ὀδηγῶν.

Σημειώσεις. Ὡς πρὸς τὴν μαγειρικὴν ἢ ἀπλουστερά εἶναι ἡ καταλλιλότερα. Ἡ τεχνικὴ μαγειρικὴ θλάπτει τὸν στόμαχον καὶ διεγείρει ἐπιθυμίαν μεγαλειότερας ἀπολαυῆς καὶ ἐξόδων, ἐμποδίζουσα οὕτω τὸν νοῦν νὰ σκέπτηται διὰ καλλίτερα πράγματα, καὶ τὴν καρδίαν νὰ πράττῃ ἀγαθὰ ἔργα. Καθὼς ἡ ποικιλία, οὕτω καὶ ἡ μεγαλειότερα ποσότης τῶν τροφῶν θλάπτει, προ-

ξενόουσα ἀδράνειαν σώματος καὶ νοῦς πολλὰς δὲ καὶ ἀσβενείας.

M. A. Βλαδὸς ἰατρός.

Ἡ παρούσα ἱατρικὴ διατριβή, γεγραμμένη παρὰ τοῦ ἐγκρίτου ἐν Φιλιππουπόλει ὁμογενοῦς ἱατροῦ, Κυρίου Μ. Α. Βλαδου, δημοσιεύεται τῇ ἐγενεῖ αὐτοῦ πρωτοβουλίᾳ ἐν τῷ "Εσπερῷ" ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊῆς τοῦ Μεγάλου Ῥεύματος ἐν Κωνσταντινουπόλει παθόντων. Τοῦ παρόντος τεύχους τοῦ "Εσπερῷ" ἑκατὸν ἀντίτυπα θέλουσι ἀποσταλῆ ἑωρεῖν πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κεντρικῇ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς πυρκαϊῆς Ἐπιτροπῇ, τὴν προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ Κυρίου Κωνσταντίνου Μουσούρου, πρῶτον πρεσβυτοῦ τῆς Πύλης ἐν Λονδίῳ, ὅπως πωληθῶσι πρὸς ὄφελος τῶν θυμάτων. Ἐάν ἡ ζήτησις ἦται ἀρκουσα, θέλει γείνει καὶ ἀνατύπωσις τῆς σπουδαίας ταύτης διατριβῆς ἐν ἰδιαίτερω φυλλαδίῳ. Προτρέπονται δὲ καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους ἀναγνώστας τοῦ "Εσπερῷ" νὰ σπεύσωσιν ἀντιλήπτορες εἰς τὸ μέγα τοῦτο δυστύχημα, ὅπως πλείστας ὄσας οἰκογενείας κατέστησεν ἀστέγους καὶ εἰς τὴν ἐσάχτην περιήγαγεν ἔνδειαν.

Σ. τ. Δ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Οἱ ἀδάμαντες τοῦ Στέμματος τῆς Γαλλίας. Ἡ πώλησις τῶν ἀδαμάντων τοῦ Στέμματος ἐτετέλεσθη ἐν Παρισίοις, καὶ ἀπέφεραν ἐν συνόλῳ τὸ ποσὸν ἐπὶ ἑκατομμυρίων φράγκων ὡς ἔγιστα. Ὁ κυριώτερος τῶν ἀγοραστῶν κατὰ τὸν πλειστηριασμόν, ὅστις διήρκεσε δέκα ἡμέρας, ἀνεδείχθη ὁ χρυσόχοδος καὶ ἀδαμαντοπώλης Τιφάνης, ἀγοράσας οὐν ἄλλους πολυτίμοις λίθοις καὶ τέσσαρας τῶν πωληθέντων μεγάλων ἀδαμάντων, τῶν Μαζαρίνων λεγομένων. Τοῦτων τὸν πρῶτον ἠγόρασαν ἀντὶ 128 χιλ. φρ., τὸν δεύτερον ἀντὶ 81 χιλ., τὸν τρίτον ἀντὶ 155 χιλ. καὶ τὸν τέταρτον ἀντὶ 71 χιλ. Τοὺς ἄλλους Μαζαρίνους ἠγόρασαν ὁ Boucheron (101 χιλ. καὶ 92 χιλ. φρ.) καὶ ἡ Κυρία Asselin (152 χιλ.). Εἰς τὴν πώλησιν συνέβησαν ἄπειρον πλῆθος, παρακολουθοῦν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὰς διαφόρους τοῦ πλειστηριασμοῦ φάσεις.

Ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας. Τὴν 21 τοῦ προσεχῶς Ἰουνίου θέλει τελεσθῆ μετὰ πολλῆς ἐπισιμότητος ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς βασιλείας τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Μεταξὺ τῶν διαφόρων προτάσεων ἡ ἑλως ἰδιότροπος καὶ ἀληθῶς ἀγγλικὴ εἶναι τῆ τοῦ κ. Μονταῦ, ὅστις προτείνει, ἵνα τὴν 21 Ἰουνίου εἰς τὰς 9 τῆς πρωίας ἔλαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ ἰδιωτικαὶ μουσικαὶ τοῦ Ἀγγλικῶ κράτους ὀλοκλήρως παίξωσι ταυτοχρόνως τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ὡς καὶ ἔλα τὰ κλειδοκύμβαλα καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα με ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν. Οὕτω, προσθεῖται ἡ ἀνεφέρουσα τοῦ ἀγγλικῆ ἐφημερίδος, ἔλοι οἱ ὑπῆκοι τῆς Α. Μεγαλειότητος θέλουσι τὴν αὐτὴν στιγμήν θά ἔχουσι τὴν εὐχαριστήσιν νὰ εἰπωσιν οἱ ἔχουσαν τὴν περιεργότερον ἔλων τῶν μουσικῶν συναυλιῶν.

Πυρκαϊὰ θεάτρου ἐν Παρισίοις. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα πυρκαϊὰ καταστρεπτικώ-

NEKROLOGIA.

Ἀπεβίωσαν ἐν Μασσαλίᾳ, ἐνθα ἦτο ἐγκατεστημένος πρὸ ἐτῶν, ὁ Ἀνδρέας Βαλλιάνος, εἰς τῶν γνωστῶν ἐν τῇ ἐμπορικῇ κόσμῳ ἀδελφῶν Βαλλιάνων, οἵτινες διακρίνονται διὰ τὴν ἄσκον αὐτῶν δραστηριότητα καὶ τὴν ἀραιφνή φιλοπατρίων αὐτῶν. Ὁ πρὸ μικροῦ ἀφ' ἡμῶν μεταστάς Ἀνδρέας Βαλλιάνος εἶναι ὁ μεγάλθυμος ἐκείνος εὐεργέτης, ὅστις οὐ μόνον προστάτης ἔνθερος τῆς σπουδάζουσῃς νεολαίας ὑπῆρξεν, ἀλλὰ καὶ πρὸ οἰκίας προσήνεγκεν εἰς τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν ἐν ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐξ οὗ πρόκειται ν' ἀνεγερθῆ ἐν Ἀθήναις τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Τοιούτων πατριωτῶν ἡ μνήμη δικαίως εἶναι σεβαστῆ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἀνθολογία, ἦτοι Συλλογὴ γνωμῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὑπὸ Ἀναστασίου Ἰ. Κεφαλά, Τριφυλίου. Ἐν Ἀθήναις 1887. — Ἡ ἰδέα τοῦ Κυρίου Α. Κεφαλά νὰ δημοσιεύσῃ συλλογὴν γνωμῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ποιητῶν τε καὶ πεζογράφων, ἦτο ἀρίστη, καὶ διὰ τοῦ βιβλίου ἀναπληροῦται πράγματι τὸ ἐν τῷ φιλολογικῷ κλάδῳ ὑπάρχον κενὸν ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοιοῦτου ἔργου. Τὸ σύστημα, ὅπερ ἠκολούθησεν ὁ κ. Κεφαλάς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ του, κατατάξας τὰς διαφόρους γνώμας καθ' ἑλλην, εἶναι πρακτικώτατον, καὶ διευκολύνει πολὺ τὸν θελούμενον νὰ κἀμῃ χρῆσιν τοῦ βιβλίου. Ἐάν

ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἀνθολογίας ἤθελε συμβουλευθῆ Γερμανοῦς καὶ Γάλλους, ἐκδόσαντας τοιαῦτα ἔργα, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά ἀπέτελει εἰς πληρσοτέραν τὴν Συλλογὴν, διότι τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν προόντων ἡμῶν γέμουσι γνωμῶν φιλοσοφικῶν, καὶ μάλιστα τὰ ἔργα τῶν φιλοσόφων, ἐν οἷς ἠεραυρὸς ἀκένωτος ἀπαταμιούθη.

Λόγοι Πανηγυρικοὶ ὑπὸ Ἄν. Ἰ. Ζάκα. Ἐν Ἀθήναις 1886. — Ὁ ἐν Κυθωνίας λόγιος καθηγητὴς Κύριος Ἀναστάσιος Ἰ. Ζάκας ἐξέδωσε δύο λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἕνα ἐπιμνημόσυνον, ἀπαγγελθέντας παρ' αὐτοῦ ἐν Κυθωνίας. Ὅτι παρέχει μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς λόγους τούτους εἶναι τὸ πλῆθος τῶν παραπομπῶν καὶ σημειώσεων, δι' ὧν, ὡς προσφωῶς παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς, κεντᾶται ἡ περιέργεια τῶν μαθητῶν πρὸς εὑρεσιν τῶν πηγῶν, ἐξ ὧν πολλά ἤρῶσθη. Αἱ σημειώσεις καὶ παραπομπαὶ αὐταὶ καθιστῶσι τὸ ἐξ 100 σελίδων τεύχος λίαν πρακτικόν.

Οἱ ἀδάμαντες τοῦ Στέμματος τῆς Γαλλίας. Ἡ πώλησις τῶν ἀδαμάντων τοῦ Στέμματος ἐτετέλεσθη ἐν Παρισίοις, καὶ ἀπέφεραν ἐν συνόλῳ τὸ ποσὸν ἐπὶ ἑκατομμυρίων φράγκων ὡς ἔγιστα. Ὁ κυριώτερος τῶν ἀγοραστῶν κατὰ τὸν πλειστηριασμόν, ὅστις διήρκεσε δέκα ἡμέρας, ἀνεδείχθη ὁ χρυσόχοδος καὶ ἀδαμαντοπώλης Τιφάνης, ἀγοράσας οὐν ἄλλους πολυτίμοις λίθοις καὶ τέσσαρας τῶν πωληθέντων μεγάλων ἀδαμάντων, τῶν Μαζαρίνων λεγομένων. Τοῦτων τὸν πρῶτον ἠγόρασαν ἀντὶ 128 χιλ. φρ., τὸν δεύτερον ἀντὶ 81 χιλ., τὸν τρίτον ἀντὶ 155 χιλ. καὶ τὸν τέταρτον ἀντὶ 71 χιλ. Τοὺς ἄλλους Μαζαρίνους ἠγόρασαν ὁ Boucheron (101 χιλ. καὶ 92 χιλ. φρ.) καὶ ἡ Κυρία Asselin (152 χιλ.). Εἰς τὴν πώλησιν συνέβησαν ἄπειρον πλῆθος, παρακολουθοῦν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὰς διαφόρους τοῦ πλειστηριασμοῦ φάσεις.

Ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας. Τὴν 21 τοῦ προσεχῶς Ἰουνίου θέλει τελεσθῆ μετὰ πολλῆς ἐπισιμότητος ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς βασιλείας τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Μεταξὺ τῶν διαφόρων προτάσεων ἡ ἑλως ἰδιότροπος καὶ ἀληθῶς ἀγγλικὴ εἶναι τῆ τοῦ κ. Μονταῦ, ὅστις προτείνει, ἵνα τὴν 21 Ἰουνίου εἰς τὰς 9 τῆς πρωίας ἔλαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ ἰδιωτικαὶ μουσικαὶ τοῦ Ἀγγλικῶ κράτους ὀλοκλήρως παίξωσι ταυτοχρόνως τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ὡς καὶ ἔλα τὰ κλειδοκύμβαλα καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα με ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν. Οὕτω, προσθεῖται ἡ ἀνεφέρουσα τοῦ ἀγγλικῆ ἐφημερίδος, ἔλοι οἱ ὑπῆκοι τῆς Α. Μεγαλειότητος θέλουσι τὴν αὐτὴν στιγμήν θά ἔχουσι τὴν εὐχαριστήσιν νὰ εἰπωσιν οἱ ἔχουσαν τὴν περιεργότερον ἔλων τῶν μουσικῶν συναυλιῶν.

Πυρκαϊὰ θεάτρου ἐν Παρισίοις. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα πυρκαϊὰ καταστρεπτικώ-

τάτῃ κατέστρεψεν ἐκ θεμελίῳ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ θεάτρου "Κομικὸν Μελοδράματος" (Opéra Comique) ἐν Παρισίοις. Ἡ πυρκαϊὰ ἐξεργάγη δυστυχῶς ἐν μέσῳ τῆς παραστάσεως, ὥστε αἱ ζημίαι δὲν εἶναι μόνον ὀικαί, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπιοι ὑπάρξεις οὐκ ὀλίγαι ἐθυσιάσθησαν. Ἡδη καθαρσιβέντος τοῦ χώρου ἐγνώσθη τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. Ἐβδομήκοντα ἐννέα ἄνθρωποι εὑρον ἐν τῇ πυρκαϊᾷ οἰκτρὸν θάνατον, περὶ τοὺς ἑκατὸν δὲ ἐπληρώθησαν, ἐν οἷς πολλοὶ θάρως, ὥστε καὶ ἐκ τούτων ἰκανοὶ δὲν θέλουσι ἀνῆξει εἰς τὰς φρικώδεις πληγὰς των. Τὸ πῦρ ἐξεργάγη ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τοῦ θεάτρου πατώματι. ἐκ τίνος αἰτίας, εἶναι ἀκόμη ἄγνωστον. Φαίνεται ὅμως ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς ἀμέλειαν τῶν ἐπιτηρητῶν καὶ εἰς τὰς ὀλίγας προφυλάξεις, ἅς ἔλαβον οἱ παρόντες πυροσβέσταί. Ἄμα ἐφάνθησαν τὰ πρώτα σημεῖα τῆς πυρκαϊᾶς οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς εὐρισκόμενοι ἠθοποιοὶ ἐσπευσαν νὰ καθησυχάσωσι τοὺς θεατᾶς, συνιστῶντας αὐτοῖς νὰ ἐξέλθωσιν ἐν ἡσυχίᾳ. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὸ πλῆθος, καταλαμπάνομενον ὑπὸ τοῦ φόβου, δὲν ἀκούει τὰς προτροπὰς τῆς συνέσεως· ἕκαστος σπεύδει νὰ σωθῆ, καὶ ἐν τῇ ἀτάκτῳ φουγῇ περὶ οὐδένως ἄλλου φροντίζει, ἢ πῶς πρώτος νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς. Τὸ χεῖριστον πάντων ἦτο ὅτι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος διεδόθη τὸ πῦρ, ὥστε ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ ἔλον τοῦ θεάτρου ἐμεθῶν ἐπληρώθησαν καπνοῦ, ὅστις ἐπνεῖσε τοὺς θεατᾶς. Σπαραξικάρδιον συνέβησαν σκηναῖ, ἅς διὰ μακρῶν ἀφῆγονται τὰ φύλλα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῆς. Ὅτι εἶναι πράγματι παρήγορον εἶναι, ὅτι ἡ φιλανθρωπία δὲν ὤκνησε νὰ προσέλθῃ ἀντιλήπτωρ, καὶ ἦδη σημαντικὰ κατετέλεστο ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς πυρκαϊᾶς ποσὰ. Καὶ αὐτὸς ὁ μὴ διακρινόμενος ἐπὶ γενναιοθυρία Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ σπουδᾶν ἐπιτροπὴν 10 χιλιάδας φράγκων. Ἐπειδὴ ἦδη ἐπαναλαμβάνονται τὰ φοβερὰ ταῦτα δυστύχημα ἐν τοῖς θεάτροις, περισσοτέρα θά ληφθῆ φροντίς πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀνθρώπων. Τὸ πρῶτον θέλημα πρέπει νὰ ἦται ἡ εὐρύτερος τῶν ἐξόδων, ὅπως ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας κενωθῆ ἀπροσκόπως ἡ αἴθουσα ὀλοκλήρως. Τὰ ἄλλα ἐπισιμθέντα προσυλακτικὰ μέσα, ὡς ἡ σιδηρᾶ ἀλάκεια, ἡ τοσπέστρις κλιμάκων καὶ ἄλλα, ἀπεδείχθησαν ἥττονος σημασίας.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Στῆ, τοῦ πρώτου μονολόγου, ὁ 23 ἀπὸ τοῦ τέλους· ἀντὶ ἄστρων, γρ. ἄντρον.

Εἰμ' ἀθῶν· πλὴν ἀσπλάγγων
Καταδίκην μοὶ κηρύσσεις,
Ἀπῆγῶς με συλλαμβάνεις
Ἴνα με κατατομήσῃς·
Καὶ ἀφ' οὗ τὴν καταδίκην
Αὐτοβούλων ἐκτελέσεις,
Σπεύδεις τότ' εἰς τὴν μαρίαν
Τοῦ πυρὸς νὰ με ἐκθίσης.
Ἄφ' οὗ δὲ με πορπολήσης,
Ἀπαθῶς τὸ βλέμμα φέρεις
Ἐν ἐκστάσει 'ς τὴν θανήν μου
Καὶ ἀγάλλεσαι καὶ χαίρεις.
Πλὴν ὅσταν τελευτήσω,
Εὐπλαγχνίζεσαι τὸ θυμα,

Καὶ με λύπην σου τὸ πῶμα
Καταθέτεις εἰς τὸ μνήμα.
Π. Κ. ἐν Πετροπόλει.

Λύσεις.
Αἰνιγμάτων 538, 537, 538.
ΕΣΠΕΡΟΣ.

Αἰνιγμα 540.
Πρόβεισι γραμματικῆς
Ἄν μετὰ ἑλληνικῆς
Νήσου προσφωῶς ἐνώσης,
Ἔχεις ὄνομα γνωστὸν
Ποιητοῦ κομωδίων,
Ὅστις τῆμης τόσης
Ἔτυχε τὸ πάλαι,
Ὅποτε καὶ μεγάλα
Τῷ ἐδόθησαν τιμαὶ καὶ ζῶντι,
Καὶ τῷ ἐστῆθη ἀνδρίας θανόντι.

Ν.

Κυρίῳ Ἰ. Κ. ἐν Ζ. (Αἰγύπτου). Οἱ νέοι συνδρομηταὶ ἐνεργήσαν· τὰ τεύχη ἀποστέλλονται αὐτοῖς ταχυδρομικῶς. Τιμημα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. εἰς Κωνσταντινουπόλει. Οἱ παραγγελλθέντες τέμμοι ἀποστάλησαν ἦδη κατὰ τὴν δοθεῖσαν σημασίαν. — κ. Α. Π. εἰς Ἀλεξάνδρην. Τὰ περικαλύμματα τοῦ Στ. τέμμοι κατασκευάζονται, μετ' ὃ θέλουσι ἀποσταλῆ ταχυδρομικῶς. Ἡ ἀξία αὐτῶν ἐλήφθη καὶ ἔχει καλῶς. — κ. Ἰ. Κ. εἰς Χαλκίδα. Ἐπειδὴ ἔχομεν ἀρθογώνιον ὄλη, ἡ δημοσίευσίς τοῦ ὑμετέρου ἔργου θά βραδύνη ἐπὶ τινὰ χρόνον. Οὐχ ἦτρον εὐχαριστοῦμεν ὅμως διὰ τὴν ἐγενῆ προθυμίαν. — κ. Α. Β. εἰς Σμῆρην. Ἡ δημοσίευσίς ποιημάτων τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐν τοῖς ποιητικῶς τοῦ "Εσπερῷ" παραρτήματι ἀνεβλήθη ἐπὶ μικρῶν, καθὼτι ἠλπίσθημεν νὰ παραθέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ. Μὴ εὐρεθείτης εἰσέτι αὐτῆς, θέλουσι δημοσιεύη τὰ ποιήματα καὶ βραδύτερον ἢ εἰκόνα, ἦτις προσάρτηθήσεται ἐν ἰδιαιτέρῳ σελίδι, ὅπως δεῖθῃ μετὰ τοῦ τέμμοι. — κ. Ἰ. Ρ. εἰς Ὀδησσόν. Τῶν προκηρυθέντων 200 ἀντιτύπων τοῦ Στ. τέμμοι ἐπὶ ἐξαιρετικῆ τιμῇ μένουσι περίπου 50 ἀκόμη, ἐξ ὧν θέλομεν ἀποστέλλει ὑμῖν ἑκατὸν τὰ παραγγελλθέντα. Τοιαύτην ἐκπτωσὶν ἐκάμωμεν μόνον χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀθήνας. Τὰς εἰκόνας τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου Πανεπιστημίου εὐρίσκετε ἐν τῷ παρόντι τεύχει. Ἡ διαφορά εἶναι ὀφθαλμοφανής.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Στῆ, τοῦ πρώτου μονολόγου, ὁ 23 ἀπὸ τοῦ τέλους· ἀντὶ ἄστρων, γρ. ἄντρον.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μὴ ἐτοιμασθείης ἐγκαίρως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου κα

Le Moniteur De la Chance Universelle

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΣΑ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΑΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.	ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΣ	ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ.
'Εν Βιέννη και Αυστρο-Ούγγαρία . . . Φλ. 3 'Εν Γερμανία . . . Μάρ. 4 'Εν Γαλλία, τόποις ταχυδρ. ενώσεως . . Φρ. 6 Συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρ. τελών.	Stadt, Bartensteingasse 14. 'Εναντι του Κοινοβουλίου και του Δημαρχείου VIENNE.	Δημοτοψία. αγγλικά ό στ. . . . Κρ. 50 Φρ. 1 Καταχώρις. στατιστικά - . . . Φλ. 1 - 2 - επί εκδόσ. δαν. κλ. . . - 2.50 - 5 Συμφωνία και κατ' αποκοπήν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΗΜΩΝ.

Ο "Μηνύτωρ της Παγκοσμίου Τύχης" εισέρχεται συντόμως εις τὸ ἐνδέκατον ἔτος ἀπὸ τῆς ὑπάρξεώς του, διήνυσε δὲ τὰ ἔτη ταῦτα καλὰς ἀποδίδων ὑπηρεσίας ἐν τῷ ἀμέμπτῳ οἰκονομολογικῷ αὐτοῦ βίῳ, προσδεδῶκεν ὁλονέν, φιλίως ἔχων πρὸς τοὺς ὁσημέραι πληθυνομένους πελάτας του καὶ ἀφοσιωμένος ὢν αὐτοῖς οἰκονομικῶς. Ἡ ἀμοιβαία δὲ καὶ δεδοκιμασμένη ἐμπιστοσύνη ἢ μετὰ μακρὸν βίον ἀποκτηθεῖσα, ἀποτελεῖ τὸ τῆς ὑπολήψεως καὶ τιμιότητος ἡμέτερον δίπλωμα.

Κατωρθώσαμεν ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Δύσιν νὰ καταλάβωμεν ἐξαιρετικὴν θέσιν, ταύτην δὲ ὀφείλομεν εἰς τὴν ἐπίλεκτον ἡμῶν πελατείαν, διατὶ λοιπὸν ἠθέλωμεν λησμονήσαι ποτὲ τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντα ἡμῶν; Ἡ εὐτυχία τῆς ἀπετέλεσε τὴν ἡμέτεραν εὐτυχίαν, τὸ δὲ καταπροδιδόναι τὴν ἀλήθειαν, ἣτις ἐστὶν ὁ φρουρὸς τῆς, θὰ ἰσοδυναμῆι πρὸς προδοσίαν τῶν κοινῶν ἡμῶν συμφερόντων, ἅτινα εἶναι σήμερον στενωπὸς συνδεδεμένα. Ἐὰν ὁ "Μηνύτωρ" δύναται πᾶν ῥαδίως οὐ μόνον μετ' ἀποστροφῆς ν' ἀποκρούσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ἢ ἀξιοπρέπειά του ν' ἀναζητήσῃ ἀρταξέρεϊα δῶρα, ἐὰν οὐδεμία Πιστωτικὴ ἢ ἄλλη Ἐταιρία ἤρισέ ποτε πρὸς αὐτόν, οὔτε ἐπὶ ἀπειλαῖς καὶ συκοφαντίαις καὶ ζοφραεῖς ῥαδιουργίαις, οὔτε ἐπὶ ἀναξίαις καὶ ἀθεμίτοις τρόποις, τοῦτο συμβαίνει διότι ὡς ἐκ τῆς ἡμετέρας θέσεως, διατελοῦμεν ὑπερβεν πάσης ὑπονοίας. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι τὰ ἡμέτερα σχόλια προέρχονται ἐξ ἀφιλοκερδείας καὶ ὅτι οἱ ἔπαινοι ἡμῶν παρέχονται δωρεάν ἅτε ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ὑπαγορευόμενα. Ἡμεῖς ἕνα καὶ μόνον ἔχομεν ὁδηγόν, τὸ συμφέρον τῶν ἡμετέρων πελατῶν, ὑπερ ταυτίσεται μετὰ τοῦ ἡμετέρου, ἐνταῦθα δὲ κεῖται τὸ μυστικόν τῆς ὑπερηφάνου ἡμῶν ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἡμῶν ἀμεροληψίας. Ἀδύνατον νὰ συνθηκολογήσωμεν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ χωρὶς ν' ἀπολέσωμεν συνάμα τοὺς ἀληθεῖς ἡμῶν φίλους.

Ἀξίσεις τοῦ σχήματός μας κατὰ τὸ 1887. — Ἀπὸ τῆς 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1887 τὸ σχῆμα τῆς ἐφημερίδος ἠυξήθη κατὰ τέσσαρας σελίδας, σχεδὸν δηλ. κατὰ τὸ διπλάσιον, οὐ μόνον διὰ νὰ δημοσιεύωνται οἱ κατάλογοι τῶν κληρώσεων, ἀλλὰ προπάντων διὰ νὰ τοῖς ὑπενθυμίζωμεν εἰς κάθε κλήρωσιν τοὺς προηγουμένως ἐκκυθευθέντας ἀριθμούς, ὧν τὸ ποσὸν δὲν ἐζητήθη καὶ κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῆ ὑπὸ τοῦ κερδίσαντος. Συχνάκις δὲ βλέπομεν ὅτι ἀληθεῖς περιουσίαι καταπτώσι λησμονημένα πλούτη, συμποσοῦμεναι εἰς ἑκατομμύρια. Ὅθεν ὅταν ἔχη τις τὸ μέσον πρὸς ἀναζήτησιν τῶν μέχρι τῶν θυθῶν τοῦ Ὁκεανοῦ ἀπωλεσμένων θησαυρῶν, νομίζομεν ὅτι εἶναι εὐκολώτερον ἀκόμη τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡμετέρου "Μηνύτορος", μεταβαλλομένου, εἰς θυθοκόνον, ν' ἀνακαλύψωμεν τὸν κάτοχον τῶν θησαυρῶν, οἷτινες εἶναι εὐκολον νὰ εὑρεθῶσιν ἐν τοῖς δημοσίαις ταμείοις.

Χιλιάδες ἀνθρώπων εἰσὶ πλούσιοι, καὶ ὅμως ἀγνοοῦσι τοῦτο! Τῷ ὄντι, συνωδὰ πρὸς τὰς ἐπισήμους πληροφορίας, πολλαὶ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων κερδῶν δὲν ἐζητήθησαν εἰσέτι παρὰ τῶν δικαιοῦχων. Πολλοὶ ἀγοράζουσι λαχειοφόρους ἀξίας, μετὰ δὲ ἐπ' αὐτῶν γενομένην πρῶτην ἢ δευτέραν κλήρωσιν τὰς ἀξίας ταύτας ῥίπτουσιν ἐν σύρτῃ ἐν τῷ ὀποίῳ λησμονοῦσιν

αὐτάς. Ἡ ὀλιγωρία αὕτη ἀποβαίνει ἀσύγγνωστος τοσοῦτον μᾶλλον ὄσῳ, ὡς πρὸς τινὰς ἀξίας μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κληρώσεως, τὸ πρὸς ἀπαιτήσιν τοῦ κέρδους δικαίωμα διαγράφεται καὶ ἐπομένως τὰ κέρδη οὐδόλως πληρόνεται τοῖς δικαιοῦχοις. Οἱ συνδρομηταὶ καὶ πελάται ἡμῶν δύνανται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐφάπαξ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτῶν τίτλων, ἐν ἧ δὲ περιπτώσει ὑπάρχει ἐπιλαχόν τι κέρδος θέλωμεν γνωστοποιήσαι αὐτοῖς τοῦτο ἀνεξέδως καὶ ἐν πάσῃ ἐχρημυθία.

Νέοι συνδυασμοί. — Δὲν ἠυξήθη μόνον τὸ σχῆμα τοῦ "Μηνύτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης", ἀλλὰ καὶ ἡ πρακτικὴ αὐτοῦ σύνταξις, προσληφθέντων ἐιδικῶν λογιστῶν, θεξίων εἰς τὰ οἰκονομολογικὰ καὶ ἰδίως εἰς τοὺς πολλαπλοῦς συνδυασμοὺς τῶν ἀσφαλειῶν, καὶ ἐκ τούτου δὲν δύνανται ἢ νὰ ὀφελθῶσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί.

Ἑλληνικὰ Δάνεια. — Ὁ "Μηνύτωρ τῆς Παγκοσμίου Τύχης" δημοσιεύει τακτικώτατα τὰς ἐπισήμους κληρώσεις ἔλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνικῶν ὁμολογιῶν. Λαμβάνει δὲ τηλεγραφικῶς καὶ δημοσιεύει ἀμέσως τὰς ἐπισήμους κληρώσεις τῶν Ἀλαξιοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, τῶν Σιδηροδρόμων Τουρκίας, Πολέως Βουκουραστίου κτλ. κτλ.

Ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἰς τὴν ἐφημερίδα Le Moniteur de la Chance Universelle ὑπάρχει ὀρισμένη εἰς φράγκα 6 lei 7 ἢ δραχ. 7 ποσὸν μικρὸν διαβιβαστέον ἡμῖν εἰς ἔνταλμα ταχυδρομικόν, γραμματίον τραπέζης, ἢ γραμματόσημα οἰουδήποτε κράτους.

Αἱ συνδρομαὶ πρέπει νὰ λήγουν πάντοτε τὴν 31. ἐνὸς οἰουδήποτε ἔτους.

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΤΟ ΤΡΗΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ

ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ

MONITEUR DE LA CHANCE UNIVERSELLE

ἀναλαμβάνει τὴν ἐν τοῖς χρηματιστηρίαις

BIENNΗΣ, ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ, ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΑΘΗΝΩΝ

διεξαγωγὴν ἐργασιῶν οἷαι αἱ ἐξῆς·

1. Ἀγοραὶ καὶ πωλήσεις χρεωγράφων κατὰ τὰς ἐπισήμους διατιμήσεις αὐτῶν.
2. Ἐγγραφή εἰς τὴν ἔκδοσιν ὁμολογιῶν παντὸς δανείου ἢ οἰασδήποτε ἐπιχειρήσεως, ἀνεξέδως διὰ τοὺς πελάτας τοῦ καταστήματος.
3. Πώλησις ἐπὶ πιστώσει, ἣτοι διὰ πληρωμῶν μηνιαίων εἰς δόσεις, δι' ἀπάσας τὰς ἀυστρο-ουγγρικὰς ἀξίας. Ἀπὸ τῆς πρώτης πληρωμῆς ὁ ἀγοράζων οἰανδήποτε τῶν ἀξιῶν τούτων μετέχει πασῶν τῶν κληρώσεων ἐπὶ τῶν ἔλων κληροθησομένων θραβείων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τόκων.
4. Ἀνταλλαγὴ τίτλων δι' ἄλλων παρεχόντων πλεῖον τόκον ἢ μεγαλειότεραν πιθανότητα κέρδους ἢ καὶ πιθανότητα πρὸς ὑπερίμνησιν.
5. Χρηματικὰ δάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ τίτλων καὶ ἐπὶ τόκῳ 6 τοῖς % τὸ ἔτος.

Οἱ αὐτοὶ τίτλοι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς ἐπιστρέφονται τῷ δανειζομένῳ, ὅστις ἐξακολουθεῖ μετέχων εἰς τὰς γινόμενας ὡς πρὸς τοὺς τίτλους αὐτοῦ κληρώσεις ὡσεὶ τοὺς τίτλους τούτους εἶχεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ αὐτοῦ.

6. Εἰσπραξις ἐπιλαχόντων θραβείων καὶ χρεωλυθέντων τίτλων ἐπὶ μόνῃ τῇ παρὰ τῶν ἐντολοδοτῶν πληρωμῇ τῶν ἐπιστολαγωγίων.

7. Δωρεάν εἰσπραξις τοκομερισμάτων ἀξιῶν ἀυστριακῶν ἢ ἄλλων.

8. Πώλησις γραμματίων διὰ λαχεῖα γινόμενα κυβερνητικῇ ἀδείᾳ καὶ ἐπομένως παρέχοντα πᾶσαν ἀσφάλειαν τοῖς ἀγορασταῖς. Ταῦτα ὄσον ὅπως μὴ συγχέωνται πρὸς τὰ γραμμάτια τῶν γερμανικῶν λαχειῶν.

9. Ἐξέλεξις τῶν προηγουμένων κληρώσεων γινόμενη δωρεάν καὶ ἀνεξαιρέτως διὰ πᾶσαν οἰανδήποτε ἀξίαν.

10. Ἀγοραὶ καὶ πωλήσεις ἐμπορευμάτων ἐπὶ πληρωμῇ δικαιοῦματος προμηθείας πρὸς 2%. Πᾶσα ἐντολὴ πρὸς ἀγορὰν ἀντικειμένων δι' ἀτομικὴν χρῆσιν ἐνὸς τῶν συνδρομητῶν ἐκτελεῖται ἀνευ πληρωμῆς δικαιοῦματος προμηθείας.

11. Παροχὴ οἰασδήποτε πληροφορίας παντὶ τῷ ἀποστέλλοντι σὺν τῇ αἰτήσῃ ἀπηλλαγμένη τελῶν καὶ 25 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, εἰς γραμματόσημα, διὰ τὴν ἀπάννη τῆς ἀπαντήσεως. Ἐν ἐναντία περιπτώσει δίδεται δωρεάν διὰ τῆς ἐφημερίδος ἐν τῇ ἐιδικῇ αὐτῆς στήλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Petite Correspondance (Μικρὰ Ἀλληλογραφία).

Χάριν τῶν πελατῶν ἡμῶν νομίζομεν σκόπιμον νὰ δηλώσωμεν ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως δέον ν' ἀγοράζωσι πρὶν ἢ ἐρωτήσωσι τίς ἢ ἐπὶ τῆς γεννησομένης ἀγορᾶς γνώμη ἡμῶν. Δύνανται ν' ἀποταθῶσι πρὸς ἡμᾶς ἐλευθέρως, θὰ μᾶς εὑρουν πάντοτε προθύμους νὰ τοῖς φανῶμεν χρήσιμοι ἢ ἀρεστοί.

Πᾶσα ἀποστολὴ δέον ν' ἀποστέλληται κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ διεύθυνσιν ὡς ἐξῆς·

ADMINISTRATION

DU

MONITEUR DE LA CHANCE UNIVERSELLE VIENNE (AUSTRICHE).

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΛΕΓΡ. „MONITEUR VIENNE“.

Διεξάγομεν ἀλληλογραφίαν ἐν οἰαδήποτε γλώσσῃ. Πάντες οἱ Αὐστρο-ουγγρικὸι τίτλοι δέον νὰ φέρωσι τὴν σφραγίδα ἡμῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ.

Πρὸ πάντων τὸ δημόσιον τῆς Ἀνατολῆς πρέπει νὰ μὴ ἐμπιστεύεται εἰς τὰς ξένας ἐκείνας Ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας, αἱ ὁποῖαι προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἐνοχλοῦσαι τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς αἰτήσεις των, ἕως οὐ τοὺς ἀπατήσωσι μὲ τὰ ψευδῆ των συμβόλαια. Οὔτε λεπτόν οὔτε ὑπογραφὴν πρέπει τις νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς, χωρὶς νὰ μᾶς συμβουλευθῇ. Οἱ ἀναγνώσταί μας δύνανται νὰ μᾶς ζητήσωσι πᾶσαν πληροφορίαν, τὴν ὅποιαν τοῖς μεταδίδομεν εὐχαρίστως καὶ Δημοσιεύομεν δωρεάν πᾶν οἰονδήποτε λογικὸν παράπονον ἐναντίον πάσης οἰασδήποτε ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ἀνεξέδως δι' αὐτοὺς.